

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

Bekçiler boykot yapacak.

— Gazeteler —

— Hırsıza selâm...
Boykota devam!..

3LERİN UGURU

Size uğur getirecek

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA

TOPLAMI: **3** MİLYON **333** BİN LİRA

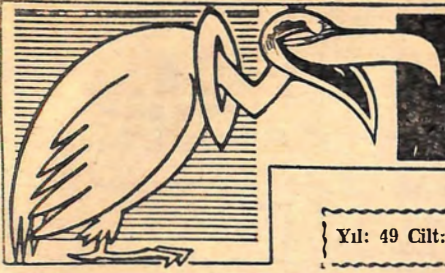
Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Uçlar" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 619 — 26)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 12 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Mart 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

ORTAÇ

KÂĞIDI masaya yaymış, kalemi elime almış, O'nun için yazmayı düşünüyordum ki çıkageldi.

Nasıl oldu bilemiyorum. Kapı ne vurulmuş, ne de çalınmıştı. Birden bire karşımda gördüm O'nu... Her zamanki gibi terütaze, zinde, neşeli... Elbisesi ütülü, gömleği şık, kravatı iyi düğümlenmiş, ve yüzünde tebessümlerin en zekisiyle gözleri pırıl pırıl... Ayağa fırladım:

— Oooo, siz hal!
— Evet, ben!
— Nasıl oldu?
— Özledim seni Akbaba!

Çevresine şöyle bir baktı; hüzünlendirir gibi konuştu:
— Ayrılmak kolay değil, burasını öyle arıyorum ki...

Koltuğuna oturdu, sordu:
— Ne yazıyorsun?
— Sizin için yazacaktım.
Bir kahkaha attı:
— Yaz bakalım!

O'nu bir kere geçirmiştim ele. Hemen başladım:

— Evet, sizi yazacaktım; yaşantılarınızı düşünüyordum. Bir hareketli ömür geçirdiniz. Nasıl yettistiniz ki böylesine övgüye değer bir hayatın çekirdeği doğdu?

Gözleri daldı:

— Başka milletlerin içinde benim yaşittarım kadar çileli bir kuşak var mıdır? Biz elifbayı bir yılda zor sökerdik. Arkasından gelsin «Karabaş tevci»... Yaş altı-yedi, daha gazeteyi kekeliyoruz. İlkokuldan ortaokula atladık mı, haydi Arapça.. gözlerimiz yumulu, iki dizimiz üstüne sallanırdık: Nasare, yansırı, nasran, nâsırın... Okuduklarımızı ezberlediklerimi düşünürüm de kendi kendime acırım.

— Peki, nasıl kurtuldunuz?

— Bir adam çıktı: Ben sizi kurtaracağım, dedi. Bu, karlı dağ güne-

şinden kızgın çöl güneşine kadar cephe cephe yanmış tunç adamdan korkmadık. Çünkü kaybedecek hiç, hiçbir şeyimiz yoktu artık! Sahiden bizi kurtardı. Yalnız Yunan ordusundan değil, yalnız İngiliz, Fransız, İtalyan ordularından değil, asıl düşmandan, içimizdeki kapkara düşmandan da kurtaran O'dur.

Lâfı değiştirdim:

— Beş yıldır aramızda yoktunuz; İstanbul'u nasıl buldunuz?

— Her zamanki gibi: güzel ve çirkin! Köyünde geçinemeyen rençber yıllardır soluğu İstanbul'da alıyor. Malum ya eski payitaht bir masal ülkesidir: Taşı toprağı altın!

— Ya memleket, ya politikacı?

Bir nefes aldı, gözlerini özenie bir şey söylemek istediği zamanlarda olduğu gibi kıstı:

— Türkiye Cumhuriyeti topraklarında, hâlâ hâlâ hâlâ toprak altında köstebek hayatı süren insanlar varsa, utanmak gerekir. Ama siz Türkiye'de henüz mağara devri yaşıyan insanlar var mı yok mu, onu bir tarafa bırakınız. Asıl hazine olan, biz, politikada hâlâ mağara devrini yaşıyoruz.

— İnsanlarımız çok değişmedi mi, yeni akımlar sardı her yanı...

— İnsan değişir. İnsanı çivi sananlara, çakıldığı yerde görmek isteyenlere anlatamazsınız bunu. Düşünmezler ki, yeni Türkiye'nin ilk Cumhurbaşkanı, eski Osmanlı İmparatorluğunda son Padişahın yaver kordonlarını taşıyordu.

— İsmet Paşa?

— Altmış yıl önce, Harb Okulunda tören günleri «Padişahım çok yaşa» diye bağırın İsmet Paşa'yı bugün suçlayabilir misiniz?

— Demirel?

— Bir hesap adamına kavuştuk diye seviniyorduk? Yazınık, iktidar

AKBABA'yı kırkbeş yıl yarıştıran kurucumuz ve başyazarımız merhum Yusuf Ziya ORTAÇ

koltuğu ona da hesabını şaşırttı.

— Yeni DP'de umut var mı?

— Eski DP'ye umut bağlamıştık. Ama 1945'te bizi bir adım daha ileriye götürmek isteyenlerin nasıl 1923 gerisine ittiklerini görünce vazgeçtik.

— Yeni seçimlere gidilse?..

— Seçim beyannamesi vatandaş dört yıl vâdeyle verilmiş bir borç senedir. Orada yapılacakları okuruz; ama iktidarlardan yapılmayacakları yapar.

— Ama iktidar dar boğazda?

— İktidar koltuğu her gün yeni başarılarla doymak isteyen bir cannavardır.

— Bize ve Akbaba okurlarına söyleyeceğiniz bir şey var mı?

— Benim güzel, benim sevgili, benim altın yürekli dostlarım. Hayatınızda aklınızı kullanın, aklınızın yetmediği yerde de kalbinizi...

Bir loşluk sardı her yanı... Baktım, kayboluvermişim... Bir hüzün çöktü içime... Yazının başlığını koyup matbaaya yolladım.

AKBABA

O' N U N İ Ç İ N ..

Türk mızah göklerinde AKBABA adlı kuş var; Kırkdokuz yıldan beri neşeyle kanat çırpıyor!

Böyle ömürlü kuşun rastlanmaz bir eşine, Merhum ORTAÇ eliyle erdirdi kırkbeşine!

Her sayıya ilk sayı heyecanını kattı, Mızah kavramına eş AKBABA'yı yarattı!

İnanmıştı gerçeğe, seviyordu yolunu; Bu yürekle kurdu O, AKBABA OKULU'nu!

AKBABA'dan çizgiler, renkler, âlemler geçer; Nice imzalar geçer, nice kalemler geçer!

AKBABA gerçeklere doğru yükselir, uçar; AKBABA ezilene, doğruya kanat açar!

AKBABA'da nükter yıldız yıldız çoğalır; İnci gibi hicviyle AKBABA yeni kahr!

Her hafta yeni doğmak dergimize vergidir; AKBABA hep kendini yenileyen dergidir!

Her yılın 11 Mart'ı; yüreğimizde acı; Dört yıl önce kaybettik Yusuf Ziya ORTAÇ'ı!

O, yalnızca değildir «Bir Selvi Gölgesi»nde; Gürlüyor mızraları «Yanardağ»ın sesinde!

Ölüm ORTAÇ'a ne «Göç», ne çözülmöz «Kördüğüm»; Mısra mısra yaşıyor eserinde gördüğüm!

Bir şiir çizgisiyle gelmişti güçlü, uzun; Derleyip güllerini bahçesinden arız'un!

Gönül verir mısraya o heyecan, o hızla; Girer edebiyata yirmisinde «Binnaz» la!

Şiir, yüreğindeki yaşamdır gündüz gece; Şahlanır, kanatlanır göklerde hece hece!

ORTAÇ'ın şiirinin ulaştık yakınına; Çocuk dudaklarında bir «Akından Akına»!

Üslubu bilinmeyen musiki ülkesinden, Aşık olduk Türkçeye biz ORTAÇ'ın sesinden!

Dil öyle sâdeydi, o kadar güzel, arı; Her yazısı Türkçenin çiçek açmış baharı!

Cümleleri göklerde yıldız gibi kayardı; Su olur düşünceler gürlül gürlül akardı!

Kelimeler âlemi varolurdu elinde; Dünya, Ay, Güneş gibi hepsi yerli yerinde! Görüşte ve yenide kendi kendini aştı; Devrim meydanlarında bağnazlarla savaştı! ORTAÇ «Bizim Yokuş» ta bıraktığı izdedir; AKBABA yaşayacak, espirisi bizdedir!

Eseri okurdadır; Edirne'de, Muş'tadır; AKBABA dediğimiz o neşeli kuştadır!

Yüzümüz ak çıkacak O Türkçe mimarına, Varacaktır AKBABA gidilmeyen yarına!

Halkımız her şeyden çok çünkü neşeye muhtaç; Sen halkını güldürdün, ruhun şâdolsun Ortaç!

Mukadder ÖZAKMAN

FENNİN SON İCADI

MUZAFFER İZGÜ

BİR yerde bir kalabalık gördüm mü dünyada dayanmam. Bu yüzden neler gelmiştir başıma neler. Hele bir keresinde toplum polisleri nerdeyse beni liderliğe kadar yükselteceklerdi...

— Yahu kardeşim yapmayın etmeyin, ben kalabalık meraklıyım, benim ne sağla, ne de solla bir ilişkim var.

Ama kime dert anlatırsın:
— Söyle bakalım, şunu kim öldürdü, söyle bakalım, bunu kim öldürdü?

— Yahu, ben kimseyi öldürmedim.

— Pekiyi, madem bankayı kim soydu?

— Ne bilirim ben yahu?

— Ulan sen bilmeyeceksin de kim bilecek?

Gerçi beni bir iki gün sonra salıveriyorlardı ama, o iki gün içinde de anamdan emdiğim süt burnumdan geliyordu. Hele eve gelince, durumunu hanıma anlatmak dertlerin en büyüğüydü.

— Hangi kirli işin içindeydin yine?

— Ne kirli işi hanım? Çağaloğlu'ndan aşağı inerken bir kalabalık gördüm...

— Takıldın arkalarına...

— Tastamam öyle oldu... Sonra bizi Sirkeci'nin orada yakaladılar ve götürdüler merkeze...

Ve başladı ardından bağırıp çığırma:

— Biz burada kocamızı bekleyelim, çocuklar baba diye yollara bak-sın dursunlar; bizim sersem, toplum polisleriyle hırsız polis oyunu oynasın...

— Söz hanım söz, bir daha katilyen katılmayacağım kalabalığın arasına...

Ama ben, evde verdiğim sözlü, daha ilk kalabalığı gördüğüm anda u-nutuverirdim... Geçen gün de öyle oldu. Sokağa çıktım, parkı geçtim, baktım ötede bir kalabalık, koştum gittim karıştım kalabalığa... Hem öyle bir huy var ki bende, şöyle kar-

şıdan baksam iyi ya, yooo illâ ki en ön sıraya dek sokulacağım. O günü de öylece sokuldum en ön sıraya...

Bir adam, ortaya bir sandık koymuş, sandığın üzerinde bir yığın şişeler, leke çıkarıyor... Ben de daha o gün giymişim açık renk elbise mi. Ve karım tembihli tembihin üstüne yapmış:

— Üzerinde bir leke görmeyeceğim, diye...

Ve ben de söz vermiştim:

— Katiyyen karıcığım, diye.

Nasıl oldu bilinmez, biraz sonra leke ilâci satan adam, benim ceketin ucunu yakalayiverdi ve elindeki o kapkara boyayı sürmeye başladı... — Yahu aman, demeye kalmadı, adam lekeyi öyle bir yaydı ki benim ceketin sol tarafına, göğüs cebinden tâ ucuna dek kapkara olmuştu.

— Bakın bakın, diyordu adam, şimdi şu gördüğünüz soba isli...

— Neee? diye bağırışmışım...

Adam duymadı bile beni:

— İşte şu elimdeki harika ilâç bir kaç saniyenin içinde bu lekeyi çıkaracak ve en keskin gözler bile lekenin olduğu yeri bulamayacaklar, dedi.

Ve başladı sürmeye elindeki suyu... Sür Allah sür... Adam sürdükçe, sanki ben göbek atıyormuşum gibi bir o yana, bir bu yana döndü duruyorum. Arada bir adam da yarıdım ediyor bu dönmelere:

— Bakın efendi ağabeyler, bakın sayın hanım ablalar, hiçbir leke izi kaldı mı?

Gerçekten leke izi falan kalmamıştı... Sırıtmaya başladım...

— Yaaa, dedi adam, gördün mü bak nasıl çıkardı, al bakalım bir şişe de sen. İkibuçuk lira... Haydi bey âbiler, haydi bayanlar, hediye si yalnız ikibuçuk lira, fennin en son icadı...

Adamın elinden yakamı kurtarıp kurtarmaz, şöyle bir güneşe çevirip ceketimin ucuna baktım. Sanki ceketin o tarafı ayrı bir kumaştan yapılmış gibi koyu renkti. Şimdi bu

halde eve gidersem, karım dünyayı yıkardı başıma... Onun için parkın içine girdim, oturdum bir kanapeye ve başladım o leke ilâcından sürmeye... O sırada biri yaklaştı yanıma:

— Ne o arkadaş? dedi.

— Hiç, dedim, leke çıkarıyorum.

— Aman, benim şuracıkta da...

Ceketinin kolunu uzattı. Eh artık, biz adamdan öğrendik ya, başladık ilâci sürmeye... Gerçekten adamın kolundaki leke çıktı. Çıktı ama, üzerindeki kumaş da eriyip gitti...

Kendi ceketime baktım, ulan aman, bizimkinin astarı yer yer gözüküyordu... Daha fazla durmadım orada, hemen uzaklaştım... Ama sekiz on adım sonra yetiştik adam, öyle bir yumruk oturttu ki iki kaşımın arasına, nerden geldiğimi bilemedim...

Mosmor alımla yürümeye başladım... Çok geçmedi aradan, tekrar gözlerim bir kalabalığa takıldı... Eh, durdurabilirseniz beni durdurun... Yaklaştım yine kalabalığa ve en ön sıraya geçtim. Yine orada da bir adam, yine yerde bir sandık, sandığın üzerinde bir yığın jiletler... Eline bir ip almış, jileti de şöyle tutmuş, ipe bir üfürüyor, ip gidip jilete çarpıyor ve hemen ikiye bölünüyor...

Adam:

— Eveet beyler, belki bu bir sihirbazlıktır, belki bu bir elçabukludur. Alacağınız jiletin traşını da görmek istersiniz, bu sizin en tabii hakkınızdır, dedi ve hemen yüzüne bir şeyler sürmeye başladı.

— İşte size sakallı bir surat, diyerek, bana sordu:

— Kaç gündür traş olmuyorsun?

— Üç...

— Tamam, bakın şimdi arkadaşlar, üç günlük sakalı, şu elimizdeki fennin son icadı olan jilet nasıl traş edecek?

Adam, o sürdürdüğü macun gibi şeyle yüzümü bir güzel ovduktan sonra, oradan bir jilet alarak makineye geçirdi ve başladı suratıma sür-

meye. Aman Allah, sanki suratımda yürüten jilet değil, pulluk...

— İk, diyorum, adam suratıma ters ters bakıyor.

— Vık, diyorum, bir eliyle tuttuğu boynumu sıkırmaya başlıyor.

Ve arada bana da güler yüzle soruyor:

— Sinek gibi değil mi arkadaş, sinek gibi?...

Ne yapayım, başımı sallıyorum... Tekrar bana dönüyor:

— Nasıl, bununla traş olmak zevk değil mi?

Gözlerimden şapır şapır yaşlar akıyor. Yâni ya kuru kuruya traş ol-sam, bundan daha az acı çekerim...

Traş bittiğinde yüzüm alev alev yanıyordu.

— Al bakalım, dedi, bir paket de sana... Ver bakalım ikibuçuk lira... Haydi beyler, hediyesi ikibuçuk lira...

Adamın parasını verir vermez o radan uzaklaştım ama, yüzüm nasıl yanıyordu, sanki buhar kazanının içinde. Üstelik alımdaki morluk la koskocaman olmuş...

Ama ah şu merak... Biraz ilerledim, baktım yine bir kalabalık...

— Yok, dedim, bu sefer gitmeyeceğim...

Ağzım böyle diyor ama, ayaklarıma baktım, boyuna kalabalıktan tarafa gidiyor... Biraz sonra kendimi yine kalabalığın en ön sırasında buldum.

— Haydi beyler, var mı diş çürük olan?

Bizim surat pancar gibi kırmızı, alın dersiniz mosmor şiş... Adam bizim suratı kavrayıverdiği gibi:

— Vah vaaah, ne acı çekiyor dişinden, ne acı... dedi.

Daha ben:

— Yahu, dur kardeşim, dişimden mişimden şikâyetim yok benim, diyemeden, adam kovan gibi açtı ağzını...

Tekrar:

— Vah vah vaaah, dedi...

Ve kalabalığa döndü:

— İşte arkadaşlar, tam iki tane diş... Üstelik ikisi de çürük... Yok arkadaşlar yok, dişçiye para yok, iğne yok, uyuşturmak yok, birini çekti, öteki için yarın gel yok, ağrı yok, sancı yok, kanama yok... Fennin son icadı diş çekme ilâci burada...

Adamın bir eli ağzımın içinde ol-masa konuşacağım ama, bir türlü çıkarmıyor ki elini... Öteki eliyle pamuğun üzerine şişeden biraz su döktü, sonra getirdi pamuğu ağzımın içinde sol taraftaki dişlerin üzerine sürmeye başladı:

— Eveet beyler, dedi, bekleme de yok... Şimdi bir dakika sonra diş kendi kendine çıkacak...

Bu arada bana soruyor:

— Ağrı var mı?

Ne yapayım, sallıyorum başımı:

— İ-h...

— Tamaaaam, geldi bile dişin bi ri...

Adamın avucunda gerçekten dişimin biri vardı. Hem de en kıymetli azı dişim. Onu sandalyenin üzeri-ne bıraktıktan sonra:

— İşte ikincisi, dedi...

Tuttu bir diş daha çıkardı...

— Tamam işte arkadaşlar, dişler kendi kendine geldiler...

Söyle çenemi bir oynattım, ağzımın içinde bir diş daha vardı. Elimi soktum çıkardım...

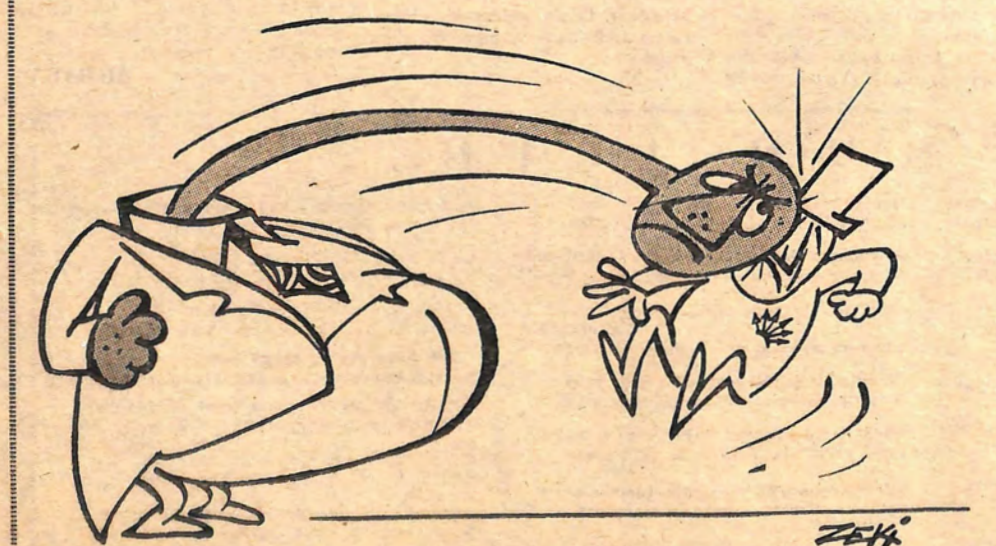
Adam:

— Vay vay vay, harika ilâç kardeşler harika, ilerde çürüyecek olan diş bile bulup yerinden söküyor, dedi.

Biz orada da üç dişimizle beraber, bir de ikibuçukluğu feda ettikten sonra tekrar tuttuk yolu... Artık kafam sanki bende değildi. Yumruk acısı, traş acısı, diş sancısı... Ama yine de ilk gördüğüm kalabalığa daldım...

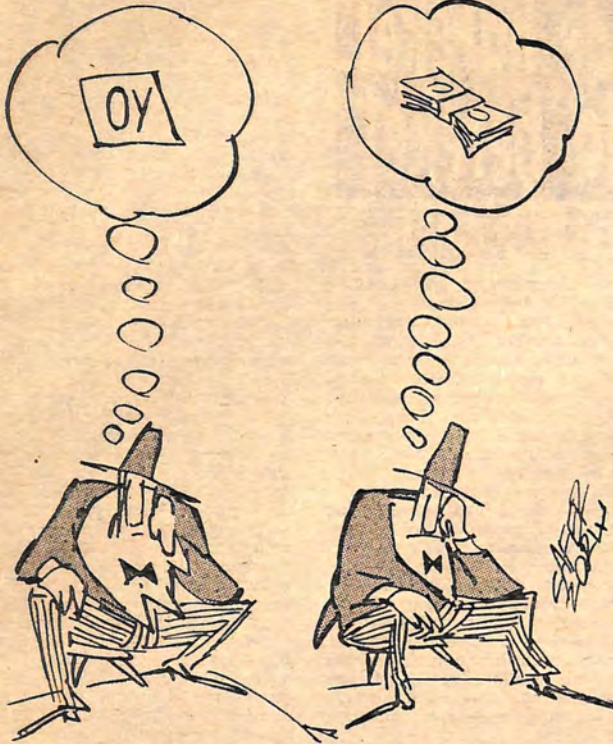
Bu adam da, sandığın üzerine bir takım kök parçaları koymuş, bangır bangır bağırıyordu:

AP. ve CHP'liler Millet Meclisinde kavgaya ettiler. — Gazeteler —

Yazısız

Partilere Hazine yardımı iptal edildikten sonra :

DÜN...

BUGÜN!

— Haydi beyler, kimde basur var, kimde var basuurl!...
Adam yakamdan yapışmasın mı:
— Sende var mı basur? diye...
Ulan aman, ele güne rezil olmak işten değil...
— Var, var sende basur...
— Hey Allahım, yok yahu...
Adamın bir eli yakamda, bir eli ile de millete nutuk çekiyor:
— Kullanması pek kolay bey bira-
derler... Şu kökten biraz alacağız...
Kökü aldıktan sonra, biraz yumu-

şaması için üzerine azıcık sabun sü-
receğiz...
Ulan aman, vallahi billâhi rezil o-
lacağız elâlemin önünde...
— Yahu bıraksana kolumu!...
— Kardeşim derdine çare bulaca-
gız bel Evet arkadaşlar, kökü biraz-
cık sabunladıktan sonra...
Adama ancak bir kafa atıp, kaia-
balığı yapıp çıktığını hatırlıyo-
rum... Uçuşum sanki sokaklar-
dan...

Muzaffer İZGÜ

İlaç fiyatları durmadan yükseliyor. — Gazeteler —

Gecmiş Zamanı YUSUF ZİYA OLUR Kİ... ORTAÇ

Bu yazı, azız kurumumuz merhum Yusuf Ziya ORTAÇ'ın «Bizim Yokuş» kitabından derlenmiştir.

ADIMI, bir gazete kâğıdı üstünde ilk görüşüm, 1912'dedir: Vefa İdadisinde öğrenci idim o zaman. 121 Yusuf Ziya efendi. Ben, mühendis Süleyman Sami beyin oğlu Yusuf Ziya, cabirde, geometride, fizikte sınıfımın yıldızı idim. Mühendis olacaktım ba-
bam gibi...
Fen'den Edebiyata kayışım bir inatlaşma yüzünden olmuştu: Sınıf arkadaşım Salâhattin'den birinciliği almak için... Ben ondan Edebiyat birinciliğini almıştım ama, Edebiyat da beni bir daha ge-
ri vermemesiye almıştı.
Halit Fahri Ozansoy'un Kehkeşan dergisinde yarışmayı kazanan şirim, armağan edilen bir ipek kravatla beni, boynumdan bağlamıştı Bizim Yokuş'a!

ANAHTAR

Bulsam, bir sihirli anahtar bulsam,
Açsam gökün mavi kaplarını.
Bir samanyolundan geçip dolaşsam
Yıldızların altın yapılarını!
Dolansa boynuma ışıktan kollar
Açsa esrarını gök perde perde:
Kaybolan sesleri duysam yeniden,
Kaybolan yüzleri görsem göklerde!..
Bulsam, bir sihirli anahtar bulsam,
Toprak kilidini açsam dünyanın
Çözsem düğüm düğüm muammasım
Ölüm denen sonsuz, büyük rüyamın!
Gelse bahçe bahçe mevsimler dile,
Ağaçlar, çiçekler konuşsa biraz:
Kimdir şu dallarda kızıl gülleri
Böyle alev alev yakan sihirbaz!
Bulsam, bir sihirli anahtar bulsam,
Ne yıldızlar için, ne güller için!
Almı eşliğinde bekleyenlere
Açılmak bilmeyen gönüller için!

Bir sabah, elimde defter, kalem, erkeklerin beyaz beyaz, şeftalile-
rin pembe pembe çiçekler açtığı bostana karşı, odamda masaya ka-
pandım... Bir ay, iki ay, üç ay, beş ay... Ağaçlarda yaprakların kızıl-
laştığı bir Eylül akşamı çıktım bu odadan. Elimde üç defterle. Bu
üç defter, üç perdelik bir manzum piyesti. Üçüncü Ahmet devrinde
geçen bir trajedi: Binnaz... Ben ona, yirmi yaşımın dört, beş ayını
verdim. O bana, sanat dünyasında kimliğimi verdi!

Bu bir...
Akbaba'yı çıkardık Orhan Seyfi ile... Orhan Seyfi, bir mizah ga-
zetesini çıkarmaya hiç hevesli görünmedi. Bir kere yüz lirayı nereden
bulacaktık? Sonra, gazete imtiyazını, İstanbul'un sokaklara taşıdığı
o coşkun günlerde kimden alacaktık?...
Önce bedavasından başlayalım işe dedik: İmtiyazı alalım bir ke-
re... İsimler düşündük birçok: Çelebi, Tırpan, Horoz... Sonunda,
Akbaba en uygunu geldi ikimize de...

Bir dilekçe yazdık, pulladık, imzaladık, doğru Şemsi efendiye
gittim. Bizim Yokuş'un en ünlü adamıydı o: Sansür Şemsi efendi,
Taa, Abdülhamit devrinden kalma... Hikâyelerden «Yıldız» kelimesi-
ni çıkaran, bütün yıldızlı geceleri, kırmızı kalem ile mehtaplı gece
yapan adam!

İşte bu Şemsi efendinin bize yol göstermesini isteyecektim. Ön-
ce, nasihat etti.. sonra, korkutmaya çalıştı.. Baktı ki olmuyor:

— Pekili, dedi, Vali beye arzet istidadını... Altına «mucibince»
derlerse, gelir imtiyazını alırsın...

Vali Miralay Esat bey, dilekçemi okuyunca şaşırdı:
— Gazete neşretmek müsaadesini valiler mi verirmiş?
— Öyleymiş efendim.

Durdu, düşündü, sonra istidamı yine bana uzatarak:
— Siz bunu Refet Paşa hazretlerine arzediniz, dedi. Eğer muva-
fık görür, bize havale buyururlarsa icabını yaparız...

Günlerdir, caddelerin alkışları üstünde dolaşan Refet Paşa, hiç
de bulutlar arasından bakmıyordu insana. Kibardı, incedi, güleriyü-
zü idi pek...

— Lütfen bir kalem, dedi.
Dilekçeyi imzaladı ve elimi sıktı. Bu kadar kolay olacağını hiç
ummamıştım.

7 Aralık 1922 tarihli birinci sayının Akbaba imzalı başyazısını
şöyle bitirmiştim:

«İnsanların çok yaşısına, saç sakalı ağarmış olanına Akbaba
derler. Kuşların en çok yaşayana da Akbaba'dır. İnşallah bizim Ak-
baba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur.»

Sonra kötü günler geldi: Harf inkılabı, o zaman için büyük ba-
şarı sayılan 18.000 okuyucumuzun 15.000'ini almıştı elimden... O ge-
ti. Serbest Fırka çıktı karşıma...

Sonra, 1948'da milletvekili seçildim Ordu'dan...

1950 seçimlerinde, meydan meydan, şehirde, köyde nutuklar çe-
kerek oy çoğunluğunu sağlamıştık listemize. Ama artık usanç ver-
mişti bu seçmen efendilerimize dalkavukluk... Her oy sahibi vatan-
daş, sizi kendi özel vekil sayıyordu: Bakanlık Bakanlık koşturmak
için...

Bu bıkkınlıkla, more baştan, dedim ve geldim Bizim Yokuş'a.
Artık ölmek vardı, dönmek yoktu!

Bu yeni baştan'ın üstünden ondört yıl geçmiştir. Okurlarımızın
sevgisi arta arta...

Başarımızın iki nedeni var: İşimizi hem biliyoruz, hem seviyoruz.
Aşk acaba bulaşıcı mıdır dersiniz?.. Akbaba'da herkes işini sever.

Yusuf Ziya ORTAÇ

GEZGİNCİ Eснаflar Derneği'nin toplantısı açık havada yapıldı. Esasen dernek de üyeler gibi gezici olduğundan bir binası yoktu. Başkan, kürsü olarak kullanılmak üzere parkın orta yerine getirilen işporta tezgâhının üstüne çıktı. Bu işporta tezgâhı aynı zamanda derneğin özelliğini temsil ediyordu.

— Değerli arkadaşlarım, diye söz başladı başkan. Her şeyden önce, böylesine onurlu ve köklü bir mesleğe mensup olduğunuz için hepimizi gönülden kutlarım. Bugünkü toplantımızın amacı, çalışmalarımızla halkımıza en iyi nasıl yararlı olabileceğimizi tartışmaktır. Dükkân kirası vermediğimiz, işletme vergisinden muaf tutulduğumuz, emeklilik keseneği, sigorta primi gibi harçları ödemek zorunda olmadığımız, hepsinden önemlisi halka kazık atmak değil hizmet etmek amacını güttüğümüz için, satığımız malın, ya da gördüğümüz hizmetin maliyeti emsallerinden çok ucuza gelmektedir. Her iyi şey gibi, bizi de çekeyemeyenler çok... Birlikten kuvvet doğar sözünü bilmeyen yoktur aramızda. Bizler de birbirimize ne kadar bağlı olursak, sırtımızı yere gelmesi o kadar güç olur... Bu toplantımızda, kendi dalında bir yenilik getirmiş olan arkadaşlar kürsüye gelerek başka meslektaşların da yararlanabilmesi için parlak fikirlerini açıklayacaklardır. İnanıyorum ki, bütün dükkânların, ticarethanelerin kapanacağı, müşterinin mala değil, malın müşteriye gideceği günler yakındır... Sözü, konuşmak isteyen dostlara bırakıyorum.

Başkan kürsüden iner inmez, gerilerden, ağaçların arasından doğru bir kıpırdama oldu. Beş altı kişi birden kürsüye saldırdılar.

— Teker teker, diye uyarmak zorunda kaldı başkan. Merak etmeyin, hepinize sıra gelecek.

Koşanlardan biri:

— Biz sıra için çekişmiyoruz ki, dedi. Biz yeniliğimizi hep birlikte yaratmış. Bu yüzden de topluca kürsüye geldik.

— Öyle mi? dedi başkan. Anlatın öyleyse.

— Sayın başkanım...

— Bana değil, arkadaşlara anlatacaksınız.

— Arkadaşlar!... Bendeniz köfteciyimdir. Perşembe Pazarı'nda, Tah-takale'de tanımayan yoktur beni. Bu gördüğünüz arkadaş arabasıyla çorba satar. Onun yanındaki pilavcıdır. Şu ise ciğerci olup kızartmış ciğerlerin kokusu kendinden önce varır gittiği yere. Arkadaş mahcup mahcup sırttan iki kişiye gelince...

Nerede hareket orada bereket SULHI DÖLEK

Biri tatlıcıdır ve de tanesini yirmi-beş kuruşa sattığı şam tatlılarının ünü, bu tatlının memleketi olan Şam'da bile duyulmuştur. Sonuncu arkadaş ise şerbetçidir. İşte mesleklerimiz bunlardır. «Ne var yani bunda?» diyeceksiniz. «Bu saydığım işleri yapan yüzlerce kişi vardır.» Haklısınız... Ama âcizane olarak getirdiğimiz yenilik şurada ki, biz toplu çalışırız. Her gün öğleye doğru karılarımızın pişirip kotardıği mis gibi yemekleri arabalarımıza yükleyip konvoy olarak yola düzülürüz. En önde çorbacı arkadaş gider. Vatandaş ondan çorbasını alır. Sonra ben gelirim... İsteyen benim köftelelerinden, isteyen de ardim sıra gelen ciğercinin arnavut ciğerciden yer. Doymadı mı? Pilavcı iki metre geride hazır... Bu nefis yemeğin üstüne iki tane de şam tatlısı çıktı mi daha ne gerek? Sindirimi kolaylaştıracak bir şey içmesi gerek... Şerbetçimizin cam kaplardan «İç beni!» der gibi bakan vişne suları, limonataları, ayranları ne güne duruyor?

Konuşmacının sözü alkışlarla kesildi.

— Sağ olun arkadaşlar. Ama hepsi bu kadar değil. Şu anda arabalarımızın başına nöbetçi diktiğimiz için burada bulunamayan bir de ibrikçimiz vardır. Onun döktüğü suyla, güzel kokulu sabunlarla elini ağızını yıkayan müşterimiz, istediği kadar kütürden alıp bahşışını de bıraktıktan sonra karnı tok, gücü yerine gelmiş, işinin başına döner... Abdullah Efendi'de yese daha mi başka olurdu yanı?

Park artık uğulduyordu alkışlardan.

İkinci olarak kürsüye gelen adamın elinde bir keman kutusu vardı:

— Müzik ruhun gıdasıdır, diye girdi konuşmaya. Az önceki arkadaşlar nasıl vatandaşın karnını doyuyorlarsa, ben de ruhunu doyururum. Müzikten hoşlanmayan kimse-

nin bulunmadığını, ancak bazılarının müzik dinlenecek bir yere gide-meyecek kadar tembelle olduklarını keşfetmişimdir. İşte şu gördüğünüz kemanımla birlikte her gün İstanbul'u bir baştan bir başa dolaşırım. İş yerlerine, kahvelere, vapurlara, bekleme salonlarına girer çıkarım. Kendimi övmek gibi olmasın, her telden çalarım hani... Nabza göre şerbet veririm. İsteyene Karmen süti, isteyene Dede Efendinin bir semaisi... Hafif batı müziği ders-niz, o da var repertuarımda... Yalnız liste başı parçalar biraz pahalıya oturur size... Eski günlerinizi yendi-den yaşatacak tangeları mı dinlemek istiyorsunuz, bana gelin... Daha doğrusu, çağırın ben size gele-yim. Hizmeti müşterinin ayağına götürmek prensibimizdir. İşinize ara vermeniz gerekmeden kulağınızın pası giderilmiş olur... Son günlerde en beğendiğiniz şarkıyı dinlemek mi...

— İsteriz, isteriz! diye bağırma-lar, tempolu alkışlar geldi kalaba-lıktan.

— Kusura bakmayın arkadaşlar, dedi kemani. Konser vermek için değil, konuşmak için çıktım kürsüye. Umarım bir başka toplantımızda...

Daha sonra kerli ferli, şapkalı zö-bekli bir adam söz almak istediye de kendisini tanıyanlar konuşması-na engel olup parktan dışarı atıldılar. İşin aslı kulaktan kulağa dolaştı he-men. Meğer herif gerçekten de gez-ginci esnaftan sayılırmış. Hani gece yarılari payyonların arka sokak-larını dolaşıp o biçim evlere müş-teri arayan, kıbarca muhabbet tel-lâl, kabaca da... Her neyse, işte onlardan biri imiş.

Bunu öğrenen bir lâhmacuncu kendini tutamayıp:

— Kavatin yediği naneye bak! de-di. Konuşmak istiyormuş bir de...

Kürsüye, her yanında sandıklar sepetler asılı bir garip adam geldi. Ağırıklarının önemli bir kısmını

yere bırakıp rahatladıktan sonra ko-nuşmaya başladı:

— Bir zamanlar ben de her a-yakkabı boyacısı gibi bir boyacıy-dım. Sonra bir dostun öğüdüyle a-yakkabı bağı, çekecek falan da sat-maya başladım. Derken efendim, boyadığım bazı pabuçların içler a-cısı halini görüp yeni bir hizmete karar verdim. Bir örs, bir çekiç, bir kaç çivi, biraz kösele edinince mesleğime bir de kundura tamirci-liği eklendi. Ardından, «Ulan!» de-dim kendi kendime, «İnsanların a-yakları olmasaydı, ben ne boyacılık ne de tamircilik yapabiliirdim. Ö-yleyse borcumu ödemek için ayakla ilgili her işi yapmam gerekir.» Da-ha da durmadım. Hemen bir kaç düzine çorap alıp sandığıma bir yannına astım. Herifin pabucunu o-narmak için alıyorsun ayağından, bir de bakıyorsun topuğu patates gibi çorabın deliğinden çıkmış, ya da başparmağı uyanla boy göster-miş. «Al kardeşim sana bir çift çorap. İki kibukuk kâğıt, sudan ucuz.» İşte böyle... Bilirsiniz ki bir şeyin iç yüzü, görünüş kadar, hattâ daha da önemlidir. Karşımda her gün bir yığın çıplak ayak... Boy boy... Hej-sinde bir ortak yan var: Nasırlar... Düşman kesildim nasırlara... Üç dört tür nasır ilacı, yakı falan al-dım. Parası olana satıyorum, olma-yana bedava tarafından sürüyorum. Sonra işi ilerlettim. Tırnak batma-sı, pabuçtaki çivilerin yaptığı ilti-haplar falan derken ufak çapta a-meliyatlara başladım. Mayasılı ö-lanları da düştümdüm. Ondan kolay ne var? Bir şişe sütlük... Çek sütlük, kazan duay... Gelim de yerinde hamdolsun. Gerçi şu gördüğünüz dünya kadar ıvır zıvırı taşıyıp dur-mak hiç kolay olmuyor ama, gaye-miz vatandaşın hizmet değil mi?... A-yak deyip geçmemeli...

Öksürüp gırtlığını temizledikten sonra devam etti ayak uzmanı:

— Bizim arkadaşlardan biri de ihtisasını baş üzerine yapmıştır. As-lında sadece seyyar berberdir ama, elinden gelmeyen iş yok gibidir. Diş çeker, kulak yıkar, saçkıran tedavi eder, tutulmuş boyunları biçime so-kar, esans satar... Ekmeğini taştan değilse de baştan çıkarır. Bir başka arkadaş da diplomasız doktordur. Diplomalının yüksek ücretleri yü-zünden doktora gidemeyen vatanda-şın emrindedir. Hani ya bir dokto-run vereceği ilacı şıp diye bilir. Müşterinin bu ilacı alamıyacağını, gücünün yetmeyeceğini de bilir. Bu yüzden onun kendine has ilaçları, tedavi yolları vardır... Bilmiyorum bütün bu anlattıklarım sizlere ya-rarlı olur mu?... Bir başka nâcizane öğüdüm de şudur: Eğer müşteri bir kaç yer dolaşıp ancak bulabileceği hizmeti bir tek yerde buluyorsa o müşteriyi kazanırsınız.

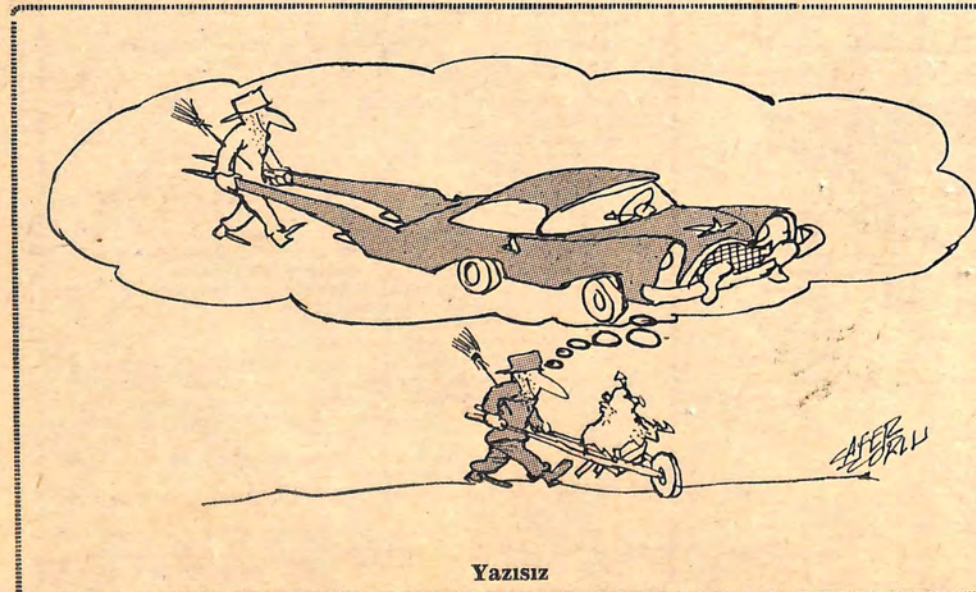
— Çok doğru! dediler dinleyenler. Ayak uzmanı sandığını sepetini to-parlayıp çekildikten sonra söz alan-ların arasında, halkı sirk'e değil, sirk'i halka getirmeye çalışan bir hokkabaz vardı. Yalnız el çabuklu-ğunu göstermekle kalmıyor, yanın-da kafesler içinde gezdirdiği —fare-den uyuz bir kartala kadar— hay-vanları halka küçük bir ücret karşı-lığı sergiliyordu.

— Bizim milli bir sirkimizin bu-lunmadığını unutmayın, diye bağla-dı sözlerini. Bu boşluğu kim doldu-racak?

Sonra, cami avlusunda saati yir-mibeş kuruşa kitap kiralayan bir gezginci kitapçı, ayakkabıdan şapka-ya her türlü giyim eşyası satan dört işportacı... Kongre gerçekten çok il-gi çekiydi. Ne yazık ki yarıda kal-di.

Bir kaç kişi, «Belediye geliyoor!» diye bağırınca, bütün üyeler, mes-leklerini icra için değil, konuşmak için toplandıklarını unuttular. Ayak alışkanlığı ile çil yavrusu gibi ka-çıp dört bir yana dağıldılar.

Sulhi DÖLEK

Yazısız

BAYANLAR – BAYLAR MAÇI

STAD : Mithatpaşa.

HAKEMLER : Zeki Müren, Kudret Şandra, Adnan Pekak.

TAKIMLAR :

BAYANLAR : Türkân Şoray, Bayan Bacak, Sevtap Çetinkale, Mine Soley, Figen Han, Meltem Mete, Oya Peri, Nebahat Çehre, Feri Cansel, Seher Şeniz.

BAYLAR : Cillâlı İbo, Necdet Tosun, Hüseyin Baradan, Muzafer Hepgüler, Ulvi Uraz, Muammer Karaca, Fikret Hakan, Öztürk Serengil, Sadri Alışık, Altan Erbulak, Yılmaz Güney.

MAÇ BAŞLIYOR

Mithatpaşa Stadi... Seyirci tam kırkbeşbin;
Toplanmış Bayanlar'la Baylar'ın maçı için.
Akbaba Radyosu'ndan ben şair Mukadder'im;
Bu maçı sevgilerle size takdim ederim!
Tüm Bay taraftarları kapalı tutmuşlar;
Bayan taraftarları açığa oturtmuşlar.
Bir çığlıktır patladı birdenbire havada;
Görününce amigo Çılgın Meloş sahada.
Daha bu coşkunluğun biz tadına varmadan,
Alkışlarla Baylar'dan amigo Asfalt Osman.
Bu maçın dostluğuna amigolar söz verdi:
Asfalt, el sıkışırken Meloş'u öpüverdi.
Ciddi ciddi sahaya çıkmıştılar kontrole,
Baylar'dan Dümbüllü'yle Orhan Boran kolkola.
Ağlarda delik var mı, baktılar birer birer;
Bayanlar'dan Özepek ile Muallâ Sürer.
Gökyüzüne: «Ah!» diye haykırdı onu gören;
Maçın orta hakemi Sayın Bay Zeki Müren.
Zeki beyin yanında iki tan hakeme bak:
Sağında Kudret Şandra, solunda Adnan Pekak!
Pespembe ve mini şort üç hakemin giysisi,
Müren'e uygun düşmüş âhenkte her ikisi.
Dostluk maçı fikrini doğrulayan bir olay:
Göründüler delikten İbo'yla Türkân Şoray.
Ardından iki takım göründü çiftler çifter:
Bayan Bacak'la Tosun, Mine ile Hepgüler...
Bayanlar'ın şortları aman Allah ne mini,
Kimse ihmal etmemiş yüz, saç tuvaletini.
Üstlerinde bir forma; kırmızı açık göğsü...
Hattâ hakemin bile göğüslerdeydi gözü...
Stada baştanbaşa bir parfüm yayılıyor;
Boş bulunup iç çeken düşüp de bayılıyor!
Baylar'ın formaları son derece acıklı:
Gömlekleri rengârenk, doular dizden bağcıklı.
İki takım dizilip hemen sıkıştılar el,
Kaptan Sadri Alışık ve kaptan Feri Cansel.
Nihayet Zeki Müren yaptı para atışı,
Bayanlar Gazhane'de, Baylar da ona karşı.

BİRİNCİ DEVRE

Sonunda iki takım yerlerini alınca,
Bayanlar topa vurdu, hemen başladı maça.
Daha ilk dakikada top, Sevda'nın ayağında,
Sevda topu sürüyor, Feri Cansel sağında.
Feri ile Bay Tosun carıştılar çok fena,
Bu sırada top geçti Meltem'in ayağına.
Meltem topu bir sürdü, sağda Çehre'yi gördü,
Çehre de süre süre tâ Oya'ya götürdü.
Çok zevkli maç oluyor, bastırıyor Bayanlar;
İshkılıyor, coşuyor Bayanlar'ı hayranlar!
Oya bir orta yaptı, şimdi Feri dalyor;
Feri topu uzattı, birden Figen alıyor.

MUKADDER ÖZAKMAN

Figen Sevda'ya verdi, Sevda topu sürüyor;
Topu sağa aktardı ve Feri'yi görüyor.
Feri gole gidiyor, Feri gidiyor gole;
Tam yirmibeş metreden patlatıyor bir vole.
Aman Allah ne vole, top takıldı doksana;
İbo ters yöne uçtu, gol oldu, gol; baksana!
Önce hakem Feri'ye dedi: «Beni korkuttun.»
«Atamazsın sanmıştım, fakat çok güzel soktun!»

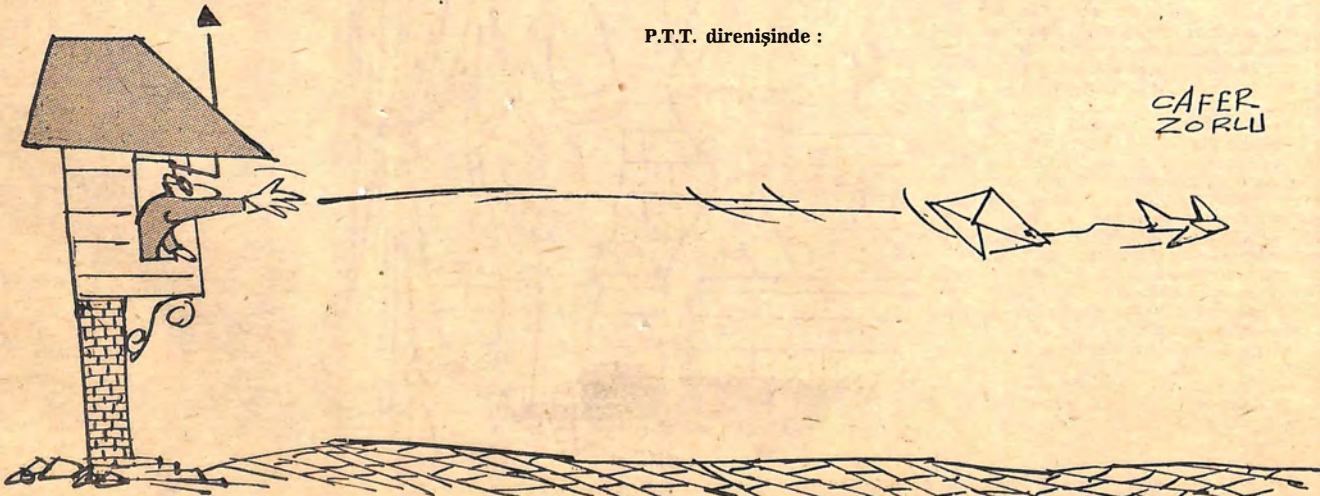
Bayanlar kucaklıyor, öpüyor birbirini;
Doldurdu haykırışlar stadın göklerini!
İbo erkek çocuktur, iste sözünü tuttu:
Şapkasını ısırdı, iyi bir parça yuttu!
Dümbüllü öfkesinden kızıyor, bağırıyor;
Orhan bey taktik için Sadri'yi çağırıyor.

Bayanlar Takımı: Bir... Baylar Takımı: Sıfır...
Santra vuruşu için iki takım da hazır.

Santrayla birlikte ilerliyor Karaca;
Doğrusu ya Baylar da iyi asıldı maça.
Topu sürdü Karaca, gördü Yılmaz Güney'i,
Yılmaz Güney geçiyor şimdi Mine Soley'i.
Güney topu ilerde Sadri'ye aktarıyor,
Sadri topla birlikte tâ kaleye varıyor.
Top geçti Serengil'e, bir heyecan, bir merak;
Karşılaştı Öztürk'le şimdi de Bayan Bacak.
Top birden havalandı, kim bu kafaya çıkan?
Güzel bir kafa vurdu sağa Fikret Hakan!
Fikret'in kafa pası kalede tam zamanda;
Bu pası indiriyor ayağına Altan da.
Sıkı bir sol çaktı ki topa da aynı anda;
Gözlükleri bir yanda, Altan ise bir yanda...
Fakat öyle bir uçtu kaleci Türkân Şoray,
Yumrukla savuşturdu yüzde yüz golü vay, vay!
Top şimdi ortalarda, Baylar gedik arıyor;
Hepgüler iskaladı, Bayanlar'a varıyor.
Bayanlar gerilerden topları söke söke
Baylar'ın kalesinde yaratıyor tehlike.
Nerede ise artık devre sona erecek,
Seyirci göre göre bir golcük mü görecekt?
Demeğe kalmamıştı, bir kontratak; çok seri;
Sevtap'ın ayağında, uzattı, gördü Peri.
Peri geriden gelen Nebahat'a çevirdi,
Baradan fena girdi, Nebahat'ı devirdi.
Onsekizin içinde hakem çalışıyor düdük;
Bir frikik veriyor, bız de çok iyi gördük.
Zeki bey Baradan'a bazı şeyler soruyor;
Baradan suçlu suçlu bıyığını buruyor.
Baylar barajda hazır, frikik çekiliyor;
Top yerine konuldu, Sevda da geriliyor.
Sevda koşarak geldi, çok sıkı bir sağ çaktı;
İbo kıpırdamadan topu ağlara taktı!
Bayanlar öne geçti; iki - sıfır, netice;
Santraya başlanırken devre bitti böylece.

(Gelecek sayıda : ikinci devre)

P.T.T. direnişinde :

«UÇAK İLE!»

CAFER
ZORLU

NURETTİN TÜRKER

Röntgenci deyip geçmeyelim

SEKS MİZAHİ

rande bi şey yok. Halis muhlis röntgen teşhisleri değil mi? Haydi bakalım, açıl şimdi.

«Nasıl açılalım komiser bey? Ben iyi bir ailenin çocuğuyum. Öyle, kızın şurasını gördüm, burasını görmedim diye anlatmaya şeyim müsait değil.»

«Oturan şuraya. İş var sende. Bizim bekçi Salim adamını iyi tanır zaten. Senin için ne dedi biliyor musun? Azılı bir röntgenci... Yoksa, öyle sıradan bir şey olsaydın, kulağını çekip salıverirdi. İşte oğlum sicilini ortaya koydun. Şimdi, karşında beni bir komiser olarak değil de, yani kendim gibi bileceksin. Şu röntgencilerin hastalığını merak ettim. İyi bir rapor yazıp bunun çaresi şudur diye konuşabiliyim yani. Bek iyi bir günümde rastladım, şurada telsizin başında... Neyse, o başka tabii. Şimdi, doğru söyleyeceğine... Haa, mahkemede değiliz. Buradayız, bırak uzatmayı da ne dediğini anladım mı onu söyle?»

«Anladım komiser bey. Yalnız, dışarı çok soğuktu. Ayakta dura dura da... Oturayım şuraya.»

«Oturdun ya oğlum...»

«Sağ olun. Bir de şöyle demli bir çay olursa...»

«Olmaz olur mu aslanım. Derhal Sigara içer misin?»

«Ara sıra...»

Komiser dahilli telefonu açıp, iki demli çay istedi ve sigara paketini delikanlıya uzatırken:

«Çay geleceğiz. Tüttür bakalım. Yalnız, bu röntgencilikte ne gördüysen, ne anladıysan her şeyini harfleri harfine diyeceksin bak. Ola ki, numaraya kaçtın, hapi yutarsın. Çok samimi, yani hilesiz hud'asız...»

«Tamam komiser bey.»

POLİSTE «olağanüstü durum» sebebi ile izinler kaldırılmıştı. Kalburüstü Karakolunun Komiseri de, o akşam evine gidememiş, karakolda telsizin başında bekliyordu. Çay üstüne çay içmiş, dumanla dolu odayı bir kaç kez havalandırmış, masanın çevresinde kısa tura geçmişti ki, bekçi Salim kapıyı vurarak, esas duruşla karşısına dikildi.

«Ne o Salim? Gene, kaynanan mı hastalandı yoksa?»

«Yok beyim. Uslandık gayrı. Bir vukuat var da.»

«Neymiş o?»

«Azılı bir röntgenci yakaladım. Kapıda dikiliyi.»

«Getir namussuzu içeri.»

Bekçi Salim, röntgenciye getirmek için çıkarken, komiser keyiflenmişti. Böyle sıkıcı ve yalnız bir saatte, eğlenceli bir oyun oynamak her zaman kısıt olamazdı. Hemen masasının başına, koltuğuna yerleşti. Sigara paketini yakınına çekti, yeni bir tane tüttürdü.

Salim, sırtından dürterek, yirmi-iki, yirmiliç yaşlarında bir genci odaya soktu. Genç adam, utanmış, kızarmış hallerde, gözleri yere bakar, komiserin karşısında bekledi.

«Sen git Salim...» dedi komiser. «Bu günler iyi günler değil. Vazife-ni çok dikkatli yapacaksın. Haydi bakalım.»

Bekçi Salim sert bir selâmdan sonra «sağ olun beyim» diyerek gitti.

Komiser, oturduğu yerden şöyle bir doğrulup tepeden tırnağa süzdü delikanlıyı. Ayağında yeni pabuçlar, sıkı ütüli pantolon, hakiki deri deşetli bir kemer, yanar döner bir ceket, bembeyaz gömlek ve allı güllü kravat. Oldukça da yakışıklıydı ke-rata.

«De bakalım, ne halt ettin de enselendin?»

«Bir sevgilim var Yengeç So-kağının köşesinde. Her akşam, herkes yattıktan sonra buluşuruz. Bu akşam, orada beklerken...»

«Oğlum, it oğlum... Karşındaki komiseri iyi bak! İyi, güzel uydurursun ya, bugüne kadar böyle masalları yuta yuta hazımsız olduk gayrı. Ya doğruyu söyle, ya da söylemem de, icabına bakalım.»

«Valla yalanı yok komiser bey.»

«Anlaşıldı. Sen huylusun demek. Gıdıklayacağım şimdi seni.»

«Bu kız... Bu kızın adını, babasının adını, evinin numarasını, sonra hangi okula gittiğini, saçının rengini...»

«Heh heh, ulan elbette biliyorsun bunları. Bu anlattığın kıızı o kadar sıkı kontrol altına almışsın ki... Heh heh, kimbilir daha nelerini biliyorsun. Amma, işin esas kıza a-

— Hiç rahatsız olmayın hanımcağım, ben işimi hemen bitiriveririm!..

daki apartmanın bir katı aydınlandı. Kadın dışardan yeni gelmişti. Elinde bir paket, ortadaki masanın üzerine koyup, mantosunu bile açmadan, yani rahatlamadan bir şarap şişesi çıkarttı. Hemen dikti, yarısına kadar boşalttı. Meze falan yok abi. Sonra, başını iki yana pırr pırr sallamaya başladı. Vay canına. A-falladım abi, çok şaşırdım. Hemen pozisyonu değiştirip, yirmi metre ilerde daha garantili bir noktaya geldim. Baktım, kadın bir ara kayboldu. Aradan iki dakika geçmiş, geçmemişti ki, dönüp geldi. Elinde likör şişesi. Onu da yarıya kadar afiyetle boşaltıp, gene titreme nöbetini savdı. Yahu, bu kadın ne yapmak istiyor diye düşünürken o-turdu. Ellerini başını tuttu, başla-dı öyle düşünmeye. Haydi bakalım bende de bir merak. Bu kadın ne düşünüyor, neden böyle...»

«Oğlum bu kısımları geç de-dik...»

«Geliyorum abi. On dakika ka-dar bekledik bu durumda. Aynı şey tekrar başladı. Yarım şişe şarap, yarım şişe likör bitti. Ama, kadın da iyice canlandı komiser bey abicim.

Şahlandı böyle, bir kalktı ayağa, mantosunu çözüp şöyle bir fırlatışı vardı ki görme. Tamam, dedim. Bu işin sonu esaslı bir ziyafet olacak.

Kadının kafası bozuk, sinirli, bir şeye içerlemiş, sıkılmış, kederini dağıtmak için kafayı buldu. Eh, şimdi de bile bile ateşlendiğine göre, dayanamaz... Derken abi, üstün-deki düğmeli gömleğin bir kaçını çözdü. Yüzünü görsen, kıpkırmızı.

Arada bir boğazını tutuyordu şöyle, ama titremesi de geçti. Ben, orada dımdık, sigarayı bir nefesliyorum ki, on dakikada yarım paket gitti desem yalan olmaz.»

«İyi iyi, yak bakalım bir tane daha...»

«Anlayacağın, odada kısa bir tur yaptım. Bir şey aradı, bulamadım. Meğer, kendini kontrol ediyormuş. Bak ki, kafası tam olma-mış, paketten bir şişe şarap daha çıkarttı...»

«Bak oğlum, aslan oğlum. Karı şunu içmiş, bunu içmiş filân, bun-lar benim şeyimde, yani raporum-da mühim değil. Ulan diyeceğin iki kelime be. Bu dul karı şusunu çık-arttı, busunu attı, şöyle kaldı, böy-le gördüm. Hepsi bu kadar. Nerden durup durup şarap şişelerini ortaya çıkartıyorsun?»

«Fakat, sayın abim, çok ente-resan şeyler oldu. Hani, soyundu de-mek kolay tabii, ama bir dul kadın-da keşfettiğim o bilyük sırrı size iyice anlatabilmem için, siz dediniz ya atlamak yok, ne gördüysen...»

«Peki oğlum, peki. Devam et...»

«Odanın sağ köşesinde radyo, pikap duruyordu. Oraya gitti, plka-ba bir plâk koydu. Ama, hemen aldı plâğı, yere attı, başladı üzerinde te-pinmeye. Hani, insan da bekliyor ki, aşka gelsin de başlasın sıkır şı-kır...»

«Yahu, oynamış oynamamış... Evet, sonra?»

«Sonra, radyoyu açtı abi. Saa-te baktım. Ondokuz... Kadında ne bir sallanma, ne bir falso. İçimden, helâl olsun diyorum tabii. Eh, ko-lay mı iki şişe şarap, iki şişe... Ney-se, iyice bunalmış olacak, gömleğ-i-nin kalan düğmelerini de çözdü. De-rin derin nefes aldı. Anlaşıyordu durumdan, gelmiş gelmiş boğazına tıkanmıştı sıkıntısı. Boşalacaktı ar-tık. Tam benim saat başlıyordu. Geldi, masanın yanındaki sandalye-lerden birini çekti. Ayağını şöyle kaldırdı, yavaş yavaş önce sağ, son-ra da sol bacağındaki çorapları çı-karttı...»

«Biraz hızlı git oğlum. Çorap-lar çıktı, evet...»

«Nerden aklına geldi, bilmiyo-rum. Gözti pencereye takıldı Belli oluyordu, canı kıpırdamak bile iste-miyordu ya, kör şeytan dürtür der-ler abi, kalkıp perdeleri çekti.»

«Ne yani? Şimdi kadın gözük-müyor mu?»

«Gözlükmtüyor sayın âbicim. Ama...»

«Ulan bana bak, sana şöyle bir tane atarsam ağzını dağıtırım i! Sen kiminle dalga geçiyorsun, ha? Ben sana baştan ne dedim?...»

«Aman, komiser bey, diyeceğim daha bitmedi. Yani, ben sıradan bir röntgenci olsaydım diyorum, tamam film bitti deyip çeker giderdim. Anladın mı âbi? Esas film kısmı, yani ikinci perde...»

«Haa, yani kadın perdeyi tekrar açacak.»

«Açacak âbi. Bu işin inceliği var diyorum sana.»

«Hah şöyle, toparlan biraz. Neyse yak bakalım şunu. Canımı sıktın ya, hadi neyse...»

Delikanlı, söze buradan başlayacaktı ki, telsizde «Kalburüstü Karakolu» aranıyordu. Komiser sinysle cevap verdi. Telsizden şu emri duyular:

«Yedi kişilik ekiple, on-dakika sonra 21 No. lu sokağın başında hazır bulunun.»

Komiser tabancasını yoklarken ayağa fırlamış, aların ziline basmış ve gerekli emirleri vermişti. Çıkış kapısına doğru atılırken, delikanlıya doğru şöyle bir baktı ve sert sert:

«İkinci perdeyi sonra açarız...» dedi. «Kayırmaya çalışma, senin için fena olur. Tamam mı?»

«Tamam komiser bey.»

Bir kuş gibi, uçtu gitti komiser.

Nurettin TÜRKER

Sokağa bırakılan çay kutularında bomba olması nedeniyle halk uyarıldı. — Gazeteler —

YELPAZE

İLERİ GERİ

GELİN biraz aklınızı karıştırırayım.

Şu ahret sorusuna cevap verin bakalım:

— İlerlemek iyi midir?

İlk tepkiniz «Elbette» demek oldu her halde. Zira «ileri, ileri, ilerlemek» gibi kelimeleri hepimiz çoğu zaman olumlu bir şeyleri anlatmak için kullanırız.

Peki, şimdi de şunu düşünün: — İlerlemiş kanser mi iyidir, ilerlememiş kanser mi?

— Ya da şunu:

— İnsanım önünde lâğım çukuru varsa, ne tarafa adım atması doğru olur?

Diyeceğim şu ki, ilerlemenin iyi sayılıp sayılmayacağı neyin hangi yönde ilerlemesinin söz konusu olduğuna bakar.

Çağımızda «ileri» kelimesi en çok iki alanda kullanılıyor.

Birincisi, ekonomi ve teknoloji alanı. Bankası, fabrikası, otomobili falan bol memleketlere ileri ülkeler deniliyor. Oysa son yıllarda öyle yerlerin bazılarında insanlar o biçin ilerilikten yaka silkmeye başladılar.

Zira en zengin ve «ileri» çevrelerde hava zehirli, sular zehirli, toprak zehirli. Daha kötüsü, toplum zehirli. Büyük şehirlere sokulanların gözü sulanıyor, genzi tıkanıyor, ciğeri hastalanıyor. Baklıklar ölüyor, kuşlar tükeniyor, bitkiler kavruluyor. Her tarafta çiğ çimentonun ruhsuz kurşunluğu alıyor çayır çimen yeşilinin yerini.

Oralarda babalar oğullardan korkuyor, oğullar babalardan ayrılıyor. Akıl hastalıkları, suçlar, intiharlar arttıkça artmakta. Su türlü feryatlar günden güne daha çok işitiyor:

— Yere batsın böyle zenginlik, böyle ilerilik! Keşke bin kat daha basit yerlerde otursaydık, jet yerine ata binseydik de ara sıra rahat bir nefes alabilseydik!

«İleri» ve «ilerici» gibi kelimelerin en çok kullanıldığı ikinci alan da politik toplumsuluk konuları. Burada genellikle ilerici solcu, ileri de sol anlamına geliyor.

Ama her zaman o kadar basit değil işler. Kelimelerin arasına sıkışıp kalmamak, her düşünce kalıbının önünü ardını ve sonuçlarını hesaba katmak gerek. Yoksa bir de bakıyorsunuz ki eskiden beri «ileri» sayılan bir düşüncenin uygulanması toplumu pattağad geriye itivermiş!

Söz gelimi, «Kadınlara oy hakkı» sloganı ileri bir ilke sayılır. Bendeniz de pek gerici değilimdir ama bu sloganın körükörüne uygulanmasına karşıyım.

Cinsi lâtiften okuyucular hemen öfkelenmesinler. Kadınları çok sever, beğenir, birçok bakımlardan erkeklere üstün olduklarını da bilirim. Gelgelâlim yakın tarihin ispatladığı bir de gerçek var:

Aydınlatılmamış kitleler içinde kadımlar erkeklerden daha bilinçsiz, daha bağımlı ve daha tutucu oluyorlar.

«Kadınlara oy hakkı» sloganı hangi ülkede uygulandıysa orada tutucu çevrelerin politik durumunu sağlamlaştırmaya yaradı.

En açık örneği söyleyeyim: bu hakkı kadın seçmenlere tanıyan katolik ülkelerde papazların tutukları adaylar genellikle eskisinden çok oy aldılar.

Ve düşünün ki, eğer kadınlara oy hakkı verilmesi tarihini ölçü diye kullanırsak, Türkiye dünyamızın en gelişmiş ülkeleri arasında sayılır!

Çünkü her yerde çok yeni bir hak bu. İlk defa 80 yıl önce Yeni Zelânda'da tanınmış. Amerika'da, Rusya'da, Almanya'da tanınmalı ancak 50 yıl kadar oluyor. İngiltere bu yeniliği 1928 yılından önce kabul edemedi. Fransız, İtalyan ve Japon kadınları ise oy hakkına İkinci Dünya Savaşından sonra kavuştular.

Ondan sonra da moda oldu; hemen herkes katıldı bu moda kervanına. Öyle ki, 1971 yılının başında bütün yetişkin kadımların kızlarına politik söz hakkı tanınmış, topu topu altı ülke kalmıştı:

Ürdün, Suudi Arabistan, Kuveyt, Yemen, Liechtenstein, bir de İsviçre.

Geçenlerde İsviçre'nin de modaya uymasıyla söz konusu ülkelerin sayısı beşe indi. (Bana bütün bunları düşündürdün de o oldu zaten.)

İşin tuhafı, birkaç ay önce dünyanın tek mil devlet ve hükümet başkanları arasında «En iyi yönetilen ülke hangisidir?» konulu bir anket düzenlenmişti de, birinciliği İsviçre almıştı.

Aklına şaşayım İsviçre erkeklerinin. Görürler bundan sonra! Şimdi ben kötü kötü düşünmekteyim:

— Yönetimde kadın çoğunluğu aklından yararlanmak gibi «ilerilikler» yüziünden gitgide her tarafta yaşanmaz hale gelen şu dünyanın hangi köşesine tiymeli?

Ürdün barut fıçısı. Suudi Ara-

bistan, Kuveyt ve Yemen fazla sıcak. Kala kala Liechtenstein kalıyor.

Belki bilirsiniz: Avusturya ile İsviçre arasına sıkışmış, 20 bin nüfuslu, ufacak bir yerdir orası. Üstelik 28 Şubat günü oradaki erkek seçmenler de «Kadınlara oy hakkı tanınmalı mı?» konusunda bir referanduma katılıyorlar. «Hayır» demeleri ihtimali çok küçükmüş.

Sizin anlayacağınız, bu konuda imit küçücük Liechtenstein'ın işleriyle ilgili küçücük bir ihtimalde...

Ama zaten dünyadaki hangi ümit büyük ki?

Refik ERDURAN

Yazısız

YENİ BİR DÜNYA

Sevgili,
Gel yeni bir dünya kuralım seninle,
Pencereleri, hep güneşli, aydınlık,
Geceleri parlak, pürüzsüz olsun.
Biz de Ay'a çıkalım... Ay ışığında...
Hayâli yolculuğumuz her zaman,
İki odalı yuvamızı doldursun...

Sevişmekten bıkmayalım,
Aşk romanları okuyalım birbirimize.
Radyo'yu hiç açmayalım,
Günlük gazete girmesin evimize.
Kan olmasın sözlüğümüzde...
Yüreğimiz aşkla bilensin,
Gözümüz alışmasın, ölüm
haberlerine...

Ben, alın terimi dökeyin, elinize.
Sen, çarşıda pazarda,
Katık ara ekneğimize.
Hür ve korkusuz konuş insanlarla,
Kimse kazık doldurmasın küçücük
filemize.
Ve olmasın baldırlarında çimdik izi.
Güvencimiz tam olsun polise.

İstedğin tarafa uzan karyolamızda,
«Sen, Sağ, ben Sol» diye
tutturmayalım.

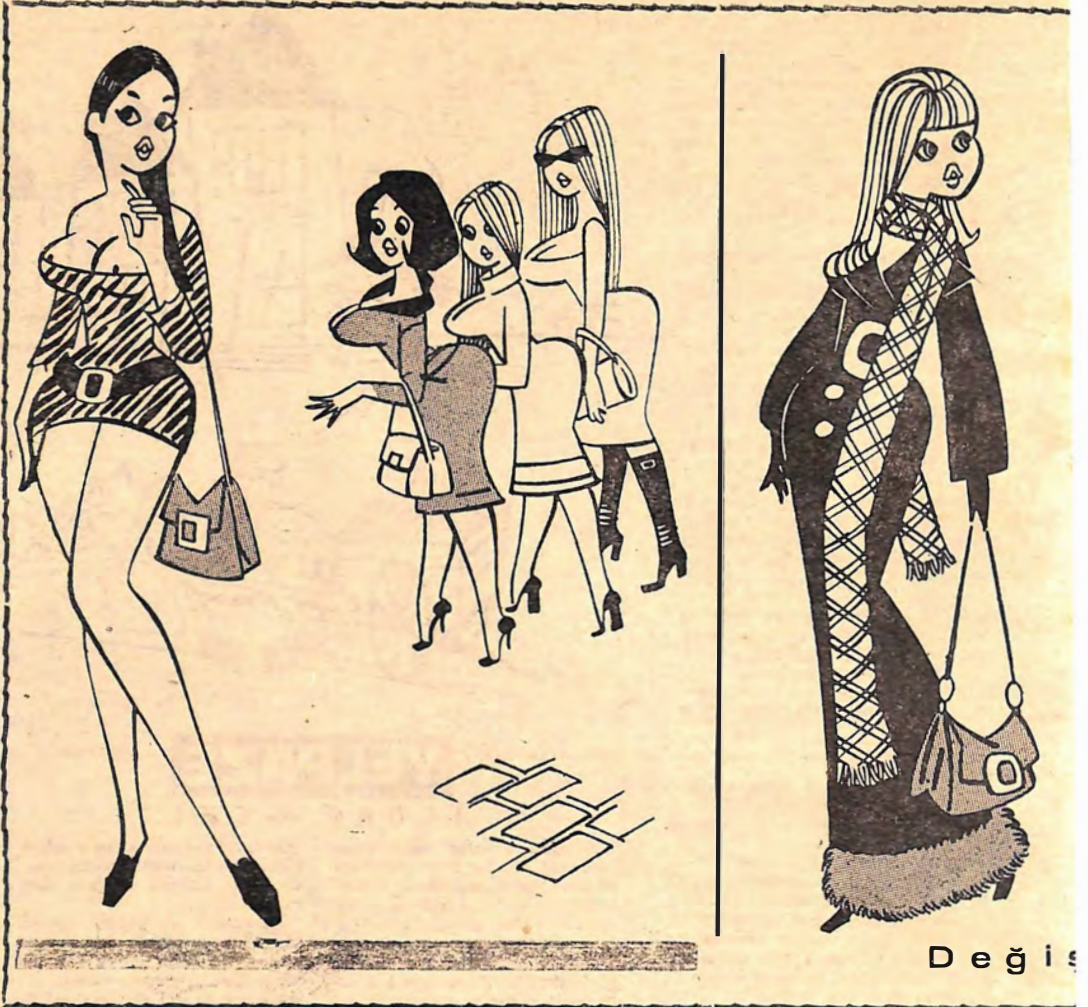
Saklı duygularımız,
Kinli bakışlarımız olmasın,
Birbirimizi ısıtıp da,
«Aşk budur» diye,
Çocuklarımıza yutturmayalım...

Dinimiz kutsal, dinimiz yüce,
Aşkımız da öyle.
Ne kimsenin dinine karışalım,
Ne kimse karışsın gönlümüze...

Biliyorum, gönlün ak-pak,
Çıkarıcı değil aşkın.
Safsun, tazesin, tam kadınsın,
Ama, bırak şu başkalarına
özenmeyi de,

Güzelliğin,
Basma glysislerinde kalsın...

Fikret YILMAZ

Değiş

Ekmeklerden çeşitli şeyler çıkıyor. — Gazeteler —

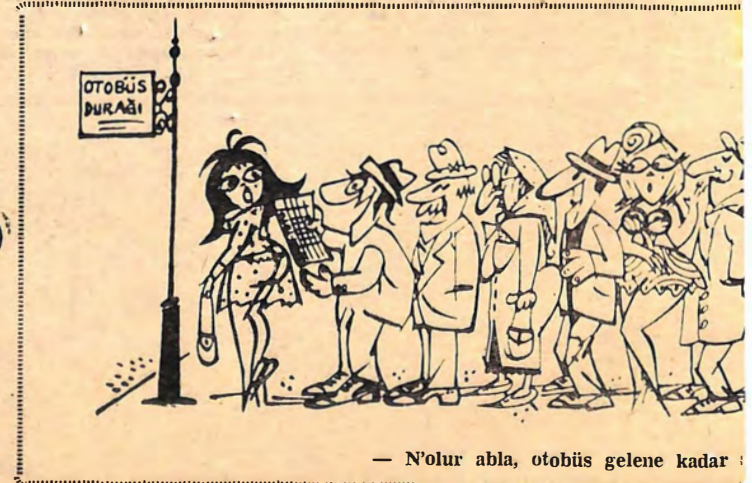

— Yaşasın... Bu sefer ekmek çıktı!..

- * Ağzıma attım bir habbe, ondan çıktı bir kubbe, pat dedi çat dedi, döndü gene ağzıma girdi. — Gerçekleşmeyen vaatler
- * Altı mermer, üstü mermer. içinde bir sürü dilber döner. — Parlamento
- * Akşam ekтім çok idi, sabah baktım yok idi. — Fakir'in rüyası
- * Bir tepsi kar, etrafı nar, haddin varsa bir tane al. — Zamlı eşyalar ve yiyecekler
- * Çarşıda gezer, fiyatlara bakar, kaşlarını çatar, canı yok, nefesi var, gece gündüz külde yatar. — Dargelirli valandas
- * Memleketinden gelir; kuzu, gökte görür yıldızı, ayakta ben-gi var, kiminle olsa cengi var. — Üniversiteli

BİLM

— N'olur abla, otobüs gelene kadar

en moda!..

ASKER OLACAĞIM MARTTA

— «N» ye —

Asker olacağım, Martta;
Silâh çatacağım,
Nöbet tutacağım,
Ranzada yatacağım,
Kurşun atacağım;
Asker olacağım, Martta.

Sana mektup yazacağım;
Er mektubu.
Seni düşüneceğim.
Karavana başında.
Sana olan özlemimle
Vatan sevgisini yoğurup
Hap yapacağım;
Yatarken, kalkarken,
Gezerken - oynarken
Ve her yemekten sonra
Bir tablet yutacağım.

«YAŞAR» değil, adım;
«HÂDİ» değil,
«ÖNDER» değil,
«MEHMETÇİK» olacak;
Askere gideceğim.

Kahve köşelerinde,
Dostlar arasında,
Evde, yolda, tarlada,
Dinleye dinleye usanırdım
Nicesinin askerlik anılarını;
Dönünce de ben anlatacağım.

Yaşar Hâdi ÖNDER

DERN * Fıldır fıldır fıldırır, beyleri aştan indirir.

— Seçim —

* Küçük kuşlar, eğilir başlar
Kendi kazanır, bize başlıklar.

— Köyü —

* Sarı tavuk dalda yatar
Dal kırılır yerde yatar.

— Güvenliği dağılara kar yağın vatanı —

* Senelerdir şuna bak, oturmaz bir saniye,
Bekler durur elpençe, biz oturalım diye.

— Halk —

* Bağırırken susar, susarken söyler.

— Kadın, ya da politikacı —

ECELER

Erhan TİĞLİ

nun üzerinde iki kolon toto doldurayım!..

Yazısız

SEMIH BALCIOĞLU ve ZEKİ BEYNER çizecek

HER HAFTA BİR OLAY

HİDAYET EHLİYET

HİDAYET NEREYE Mİ GİDİYOR ?
AMAN EFENDİM BİZE NİYE SORU
YORŞUNUZ , RESME BAKIN
KÂFİ ... İÇ TURİZMDEN BİKAN
ADAMIMIZ ARTIK AVRUPA YOL
LARINDA LÂSTİK DEĞİŞTİRİYOR
DURLUN BAKALIM DAHA NELER
YAPACAK ?

HEP BİRLİKTE BEKLE
YELİM .

ŞEVKİ ASLANSÜTÜ

İŞTE, YİRMİ YILLIK İÇKİCİ ŞEVKİ
ASLANSÜTÜ... BİR MEYHANEDEN
ÇIKMIŞ BAŞKA BİR MEYHANEYE
GİRMEK ÜZRE ...
BAKALIM BU MEYHANEDEN DE ÇI-
KABİLECEK Mİ ?..
BEKLERSEK GÖRECEĞİZ !

«NEŞE PAYLAŞILIRSA BÜYÜR.. KEDER PAYLAŞILIRSA KUÇULUR.»

AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Ne-
şe ise her yaştan ve her baştan insanın
ihtiyacını duyduğu bir şeydir.
Her bir okuru en bunalmış vaktinde ne-
şelendirmek AKBABA'nın başlıca
ülküsüdür.

ŞAKİR TEKPABUÇ

ŞAKİR'E AYAGINDAKİ
TEK PABUÇ TA SOY.
ADI DA BABASINDAN
MİRAS KALMIŞTIR
SİZ SOYADINA BA-
KIP ŞAKİR'İN PA-
BUÇ PEŞİNDE KOŞ-
TUGUNU SANMAYIN
ASLINDA O BAŞKA
BİR GEYİN PEŞİNDE

«Selâhattin'in Lâmbası» adlı re-
simli romanımız geçen sayıda
bitti. Düşündük: Resimli roman-
lar çok uzun oluyor. Bunun ye-
rine sizlere, çok hoşunuza gi-
deceğini umduğumuz bir başka
sahife vereceğiz:

«HER HAFTA BİR OLAY»

Değerli karikatüristlerimiz Semih BALCIOĞLU
ve Zeki BEYNER her sayıda sizlere, espri, nükte
dolmuş bir mizah şaheserini

«HER HAFTA BİR OLAY» da sunacaklar.

«HER HAFTA BİR OLAY» I

Okurken günlük uğraşlardan sıyrılıp ferahlaya-
cak, bir güldürü filmi gibi kahkahalarla
seyredeceksiniz.

Yaşantının yoğrulmuş bir özeti olan

«HER HAFTA BİR OLAY» da

Herkes az çok kendisini bulacaktır.

«HER HAFTA BİR OLAY»

Her yaştan ve her baştan okuru güldürecek,
düşündürecek ve neşelendirecektir.

Biraz sonra başka
bir şekle girdi...
burnunu yere
dayadı...

EVET, ŞABAN DÜŞÜRÜR NEDEN
ŞEKİLDEN ŞEKİLE GİRİYORDU ?
NEDEN BURNUNU YERE DAYA-
MIŞTI ?.. ELBET BİR NEDENİ
VAR BUNLARIN...

O HALDE BEKLEYELİM !

MÜŞFİK PERSONEL

MÜŞFİK BEYİN KANUNDAN KAZANCI
NE OLDU ?.. PERSONEL KANUNU
EMEKLİLERDEN NELERİ PALDIR
KÜLDÜR GÖTÜRDÜ ?..
GİZLİ TOPLANTIDA MÜŞFİK BEYİN
İLERİ SÜRDÜĞÜ FİKİRLER NELER
Dİ ?..

HEP BİRLİKTE BEKLEYELİM ..

RIZA RÖVEŞATA

İKİ YILLIK PROFESYONEL RIZA
TOPU NEREYE Mİ ATIYOR ?
AMMA ACELECİSİNİZ CANIM ..

GELECEK HAFTA BAŞLIYORUZ.

topcular...

SUAVİ SÜALP

34. DAKİKANIN DRAMI

Olmaz... Sezar da Kartaca önlerinde böyle büyük hatâ yapmamıştı... Çimenlerin eğer biraz konuşma yeteneği olsaydı, Nihat'ın gaddar kramponlar arasında inleyerek yıkılışını Şubert'in cenaze marşıyla bitirir, o insafsız hakem kılığındaki engizisyon hâkimine en büyük lânetlerini yağdırırlardı... Penaltı bir idam cezası olduğu müddetçe, kendini bir takımın mukadderatına bağlayanlar, klâsik on hareketten birini burada yapan iki müdafaa adanını sokaklarda teşhir eden bir sadist halk psikolojisi içine atarlardı... Bir takımın 34. dakikada bu çöküşünü gözleyen otuzeyi bin göz, aynı gözlüğü takmış milyonlar gibi baktılar... O hakem denen herifin... (Kusura bakmayın, terbiyesizlik etmem lâzım). Basın tribününde bulunan o kadar spor otoritesi önünde, babasının gözünün içine bakarak vazoyu kıran bir çocuk gibi davranarak o penaltıyı vermesi, bal gibi cebine konan iki buruşuk beşyüzlüğün rengini anlatıyordu bizlere... Maç kaybedilir... Belki de kupadan elenilir... Fakat çimenlerin kanununu bozanlar şunu bilmelidirler ki, o çimenler bir gün büyüüp onları boğacaklardır...

Tutmayın beni... Bozuldum... Ben, hakem gibi senin uyan!... Tabii Beşiktaşlıyım... Ne olacak?... Yuh sana uyan!... Erkeklerin Basın Tribününün önüne gelene... Yazmayacağım işte... Kalemimi kırıyorum... Zaten mürekkebi bitmişti... Yârabbi 34. dakika neden bu kadar uzun... Neden?... (Süreklî ağlamalar...)

Yazan: Müslim KUÇU

PLÂNJON NECMİ

«Top Hayri'de, artık gol muhakkak... Hayri giriyor... İki beki birbirine yasladı... Pasladı... Lokum gibi bir pas... Top Nejat'a sanki, «Gel canım, artık bana ufak bir plâse dokundur» diyor... Necmi kontropiyede kalmış, yerde... Bomboş kaleye doğru bakıyor... Nejat yıldırım gibi geldi... Şimdi fileler dalgalanacak... Nejat çok haince vurdu... O ne, olamaz... Ah olamaz... Birden yerden bir füze gibi yaylanan Necmi, uçu... uçu... Kuş gibi uçu... Tam doksandan giren, kendinden emin topa nasıl bir yumruk attı?... Nasıl o topu dışarıya attı?... Yüzbin kişi bunu senelerdir işenmeden konuşur... Türk tiyatrosuna, pardon futboluna ismini damgalayan Plânjon Necmi şimdi nerede?... Üzümlere söyleyeyim ki, babasının kasap dükkânında, bonfile ve köftelik kayma tarıyor... Babası olacak ayı, çocuğa yazık etti...

VOLE KÂMİL

Top toptur, fakat Kâmil bu topu en iyi koşturan, seyirciyi coşturan, bilhassa seken ve havadan gelen topları onsekiz içinde affetmeyen korkunç solları ile kalecileri delik deşik eden büyük bir santrifordur...

Kâmil'in Sulukulespor'da amatörlik yıllarında Galatasaray meneceri Kel Zeki tarafından keşfedilmesi daha çok bir tesadüf olup, Zeki'nin Sulukule'de kız oynatmaya gelmesi sırasında bir ara arsada oynayan çocukları seyreden Kâmil'i görüp, «Aman Yârabbi voleye bak!» demesiyle başladı...

Uzatmayalım, önce ikinci takıma giriş, bir maçta altı gol sıralayıp, iki bekin belini, üç hafin boynunu kırış ve iki kaleciyi de ters pozisyonunda lîf kopmasından hastanelik edişinden sonra Kâmil o sezon birinci takıma girmişti... Tabii takımda ona bozulanlar, ilk maçta içtiği çaya müşhil ilâci koyanlar oldu... Fakat Kâmil müşhilli de olsa Vefa kalesine üç tane gaddar gol attı... Ne gollerdi onlar... Kafa gösterip voleyle doksana çivilediği topları ancak kerpetenle çıkardılar...

Fakat bu büyük istidat, maalesef Neccef Şenay adında bir şıfıntı yüzünden futbola kılıp daha çok Necfe'le yataкта oynamaya kalktı...

Ne yaptın Kâmil?... Neden birden parlayıp söndün?...

KİM BU MATERASKU?

Beyler... Federasyon olarak yaptığınız bu hatâyı nasıl ödeyeceksiniz?... İsterseniz haftada elli elli ödeyin... Ne yaptınız?... Patagonya'da tramvay biletcisi olan bir adamı millî takıma nasıl teknik menejer olarak getirdiniz?... Yoksa bu içinden birinin akrabası mı?... Açık konuşun... Neden susuyorsunuz?... Susmakla Türk futbolunu kalkındırabilir misiniz?... Şimdi ben bütün spor yazarları adına soruyorum: «Kim bu Materasku?... Bir kere herifin adı müstelcen... Tramvay biletcisi olduğu da malûm değil... Gümrükte üstünden bol mltk tarda uyuz ilâci çıktı... Yoksa büyüücü mü?... Heyhat... Artık futbolumuz büyüye mi kaldı?... Bu herifi yarın kaldığı otelden iki polisle hudut harici etmezseniz hepinizi istifaya zorlayacağız... Millî takım çalıştıracak bizim Şükrü, Bülent, Necmi, Suphi gibi arkadaşlar varken neden bu Patagonyalı yolunu buluyor?... Atın bu herifi yoksa yarın fena marizleyeceğiz... Millî takımın sisteme, taktiğe ihtiyacı yoktur... Bir kamp, bol pispirik, bir de akşamları hızlı muhabbet oldu mu Pakistan'ı bile yeneriz... Çocuklar da bu herifi sevmemişler... Kampata Ali'ye eliyile birtakım işaretler etmiş... Bize ecebi yaramaz... Anladınız ya... Ya Materasku yarın gider, ya da siz... Federasyon olarak toplamın düşünün. Size on saat müsaade... Yoksa duman ederiz...» F. YANDANKAÇ

NOT — Hasbi, Agop'un meyhanesinde tayının bekliyor... Çocuğu fazla bekletmeyin... Sonra küfeyle kampa götürmek lâzım gelecek ağbicum...

SİZİN İÇİN

HACET KALMADI

Bir gemide kaptan ile çarkçıbaşı, benim işim daha mühimdir; yok benimkisi daha mühimdir diye münakaşaya tutuşmuşlar. Uzun süren münakaşalarından bir netice alamayınca, kaptan'ın aklına parlak bir fikir gelmiş. Biraz sonra limana ineceğiz, çarkçıbaşım sen köprüüstüne çık gemiye kumanda et, ben de makine dairesine inip manevra yapayım, bakalım kimin gördüğü iş daha mühimdir anlarız, demiş.

Anlaşmışlar ve gemi ağır ağır limana süzülmeye başlamış, stop edip demirlemiş. Çarkçıbaşı, makine telgrafı ile (gemilerde köprüüstü ile makine dairesi arasındaki irtibatı sağlayan ve ileri-geri manevraları gösteren bir alet) tam yol tornistan kumandasını vermiş. Kaptan bir kaç defa denemesine rağmen makineye tornistan aldıramayınca, köprüüstüne telefon edip, makinede arıza var çarkçıbaşım, tornistan aldıramadım ne yapayım, diye sormuş, aldığı cevap:

— Tornistana hacet kalmadı, gemi karaya oturdu, olmuş.

M. Işık ÇEVİK
Gemi Makineleri İşletme
Mühendisi
Irmak C. Anafartalar S.
1/A, SAMSUN

AKORT

Grup çalışmalarını izlerken, bas gitarın zozuk akortla çaldığını sezdim. Kontrol etmesini söyledim gitariste. O ise, akordun bozuk olmadığını iddia etti, benim ısrarım karşısında da telleri alttan üstte doğru kontrol etmeye başladı.

İlk üç tel akortlu, fakat dördüncüsü olan «Mi» teli berbattı.

— Tamam, dedim, işte o... Akort et de düzelsin. Gitarist gayet ciddi:
— Boşver, dedi. Onu zaten kullanmıyorum.

Ateş AKYÜZ

Gitarist
Sıhhiye Hanımeli Sk.
No: 6/3
Yenişehir/ANKARA

GÜZEL MÜZİK

Bizim orkestrayı toplayarak bir bant doldurmuşuk. Bayağı da iyi bir müzik olmuştu yaptığımız. Fikirlerini öğrenmek için bantı arkadaşlara dinlettim:

— Çok güzel, dediler. Hele bantın ortasında başlayan «Güm güm» sesleri pek hoş.

Nasıl bozuldum, anlatamam. Çünkü bantın ortasında başlayan «Güm güm» seslerini biz çıkartmıyorduk, gürültüye dayanamayan alt kattaki komşu, süpürgeyi sapı ile tavana vuruyordu!

Ateş AKYÜZ

Gitarist
Sıhhiye Hanımeli Sk.
No: 6/3
Yenişehir/ANKARA

TAVUK

Çat pat bir iki İngilizce tümceyi cebime koyarak, çok merak ettiğim Avrupa'ya gittim üç ay önce. Tatlı, aç bir sürü anıyla döndüm yurduma yine. Hem de bilmediğim pek çok şeyi öğrenecek... Bir tanesini anlatayım size:

Hollanda'da bir lokantaya girdim. Tezgâhtaki kıza yaklaşıp, pek iyi olmayan İngilizce ile bir tavuk istediğimi söyledim. Fakat kızcağız anlamadı. Bu kez Türkçe söyledim, yine anlamadı. Geriye kalmıştı Kürtçe ile tarzancaca... Lâkin, velâkin, illeve, lâkin ya kız anlamıyordu, ya da ben anlatamıyordum.

Umutsuz, bir köşede kara kara düşünürken baktım, bizden olduğu her halinden anlaşılan bir vatandaşımız, elindeki kızarmış tavukla tezgâhın öbür ucundan uzaklaşıyor!

— Aman hemşerim gözünü seveyim bir dakikacık dur! diyerek koştum yanına. Gurbet illerinde bir vatandaşın açlıktan ölmesini istemiyorsan, şuradan bir tavuk da bana aliver.

— Haaa, dil bilmiyon he mi? diyen bizimki yeniden tezgâha sokuldu, satıcı kıza parmaklarından birini göstererek ve kollarını karnat gibi iki yanına kırparak, tavuk gibi gıdıklamaya koyuldu!

Nefis tavuğu mideme indirirken, dil bilen vatandaş da dua üstüne dua ediyordum. Hüseyin SELEK
Toto Bayıl KARAMAN

YERİNE GÖRE

İlimiz Muradiye ilçesinin sempatik ve sevilen bir tapu memuru vardır. Ancak kadro darlığı nedeniyle dairenin bütün işlerini tek başına yürütmektedir.

Bir sabah saat dokuz sıralarında içeriye bir zat girerek, günün temizliğini yapan tapu memuruna, müfettiş olduğunu söyler. Elinde süpürgesi ile doğrulan memur:

— Şöyle buyurun beyefendi, diyerek müfettişe yer gösterir. Biraz beklememiz gerekecek.

Sonra yeniden temizliğe girer. Odayı süptürür, masayı siler, iskemlelerin tozunu alır.

Oturduğu yerde kıpır kıpır kıpırdayan müfettiş:
— Evlâdim, der, bırak şu temizliği de, bakiver bakalım, nerde kaldı memur bey? İşinin başına hep böyle geç mi gelir bu adam?

Çöpleri küreğe doldurmaya çalışan tapu memuru:

— Biraz daha işi var beyefendi, der. Bitsin, gelir.

— Nasıl, beğendiniz mi bu parçayı?..

Bu söze müfettiş daha da sinirlenir:

— Yah, dairenin dışındaki işi olur muymuş bir memur adamın? Bir bakıver şun!

Beriki cevap vermeden çöplerini döker, üstünü başını silker, duvara asılı kravatını takar, ceketini giyer, yarısı kırık aynanın karşısında saçlarını taradıktan sonra masasının başına geçer ve hareketlerini şaşkınlıkla izleyen müfettişe elini uzatarak:
— Hoşgeldiniz beyefendi, der. Bendeniz, tapu memuru. Göksele BEYHAN
Bahçıvan Mah. Türkoğlu Sk. No: 44/B, VAN

PARK YAPILMAZ!

Edebiyat dersindeydik. Konumuz da Abdülhak Hâmit'in «Makber» i idi. Hocamız açıklamaları yaparken, çok kısa bir mısra çıktı karşımıza. Fakat mısranın anlamı çok uzundu. Hocamız şairin ölüm hakkındaki felsefesini açıkladıktan sonra, bize:
— «Çocuklar,» dedi, «ben bir ara Hukuk Fakültesi'ne devam ettim. Blze giriş imtihanlarında enteresane bir soru sormuşlardı.»
İki, üç arkadaşım sorunun ne olduğunu sordular. Hocamız da devam etti:
— «Soru şuydu: Dante'nin (İlahî Komedya) sındaki Cennetin kapısında ne yazıyordu?... Bilen var mı?»

Sınıfta bir uğultu başlamıştı. Herkes bir şey söylüyordu. Arka sıralardan Nezih adlı arkadaşım kalktı:

— «Ben biliyorum hocam,» dedi.

Hocamız, bilen birinin çıkmasından memnun olarak sordu:

— «Ne yazıyordu yavrum?»
— «Nezih gayet sâkin cevap verdi:

— «Park yapılmaz, yazıyordu efendim.»
Bütün sınıf kahkaha dan yerlere yatıyordu.

A. Talha AKMEHMET
Kızıltoprak Bostanlığı San
İlale Sok. Dostlar Ap.
134, Da. 3 Kadıköy/ İST.

ŞANINA UYGUN

Tarih dersinin sonunda öğretmen, gelecek ders sözlü yapmayıp, yine ders anlatacağını söyler.

Zil çalar, sınıfa girilir ve kalındığı yerden anlatmaya devam edilir. Fakat aksilik bu ya, zile dört dakika kala konu biter. Boş durmayı sevmeyen öğretmen, öğrencilerden birini kaldırarak:

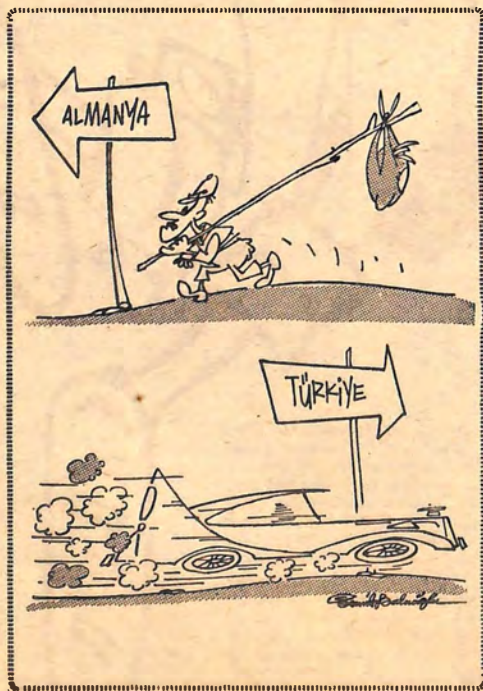
— Kanunî'nin seferlerini anlat bakalım, der.

Öğretmen anlatacak diye, çocuk kitabı açıp bakmamıştır bile. Kalkar, düşünür ve:

— Sayın hocam, sevgili arkadaşlarım, diye seslenir. En büyük Türk hükümdarının seferlerini anlatmaya başlamadan önce, sizleri onun mânevi huzurunda üç dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum!

Bütün sınıf ayağa kalkar ve saygı duruşu biterken zil çalar. Ergin ERTUNÇ
Esentepe Emekli Sb. Evi.
42/14

Mecidiyeköy/İstanbul

PAZARTESİ :

Bu da cesaret ister

AP. Çanakkale milletvekili Zekiye Gülsen'in, «Telefon memurleri insanı azarlıyor» diye şikâyet etmesine, Ulaştırma Bakanı Tuğrul Şu cevabı vermiş: «Ne yapalım yani, memurler beni de azarlıyorlar.»

Aaa, bakın bu konu bir «Ne yapalım yani?» ile geçiştirilmeye gelmez.

Bu durumda iki rahmetten birini seçmek gerek:

1 — Azarlanmaya razı, göreve devam etmek...

2 — «Memurlerin dahi saygısını kaybetmiş bir hükümette görev alamam» diyerek, istifayı basıp gitmek!

SALI :

Uçkur meselesi

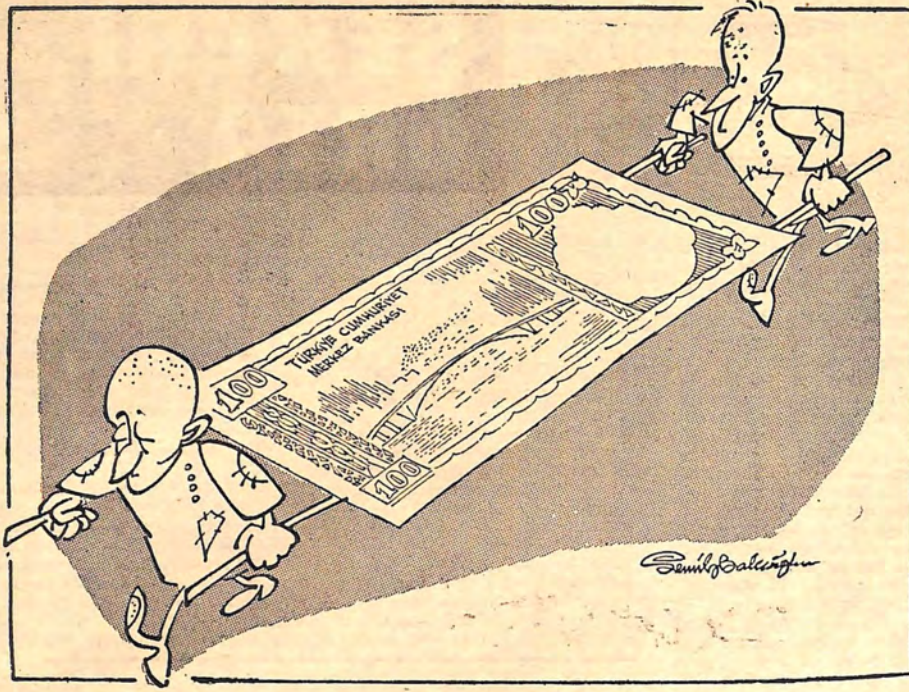
Sorunları, inançları, idealleri ne kadar ayrı olursa olsun, halklarla hükümetlerin birlikleri tek nokta, vergi konusu galiba.

Örneğin, kısırlaştırmayı teşvik amacıyla Hindistan'da çocuklu ailelere ağır vergiler yüklenirken, Amerika cinsel birleşmeye vergi koyuyordu.

Şimdi öğreniyoruz ki, İngiltere de aynı yolu tutmuş gidiyor. O da vergiyi bekâret kemerlerine koymuş!

Adı geçen ülkelerin tutumlarına bakınca düşünüyor insan. Seksin lüks olduğu kanısına mı vardılar, yoksa koya koya vergi kaynaklarını mı kuruttular?

Neyse ki vergiden bunaldığımız halde bizim şimdilik böyle bir korkumuz yok. Sağolsun politikacılarımız. Bir şeyi vergilendirirken, önce kendilerinin uğrayacakları zararları düşündüklerinden, baskı nereden gelirse gelsin sanırsız cinsel sorunları mutlak vergi dışı bırakırlar. Zira basından izlediğimiz kadarıyla çoğu, ülke kalkınmasını gerçekleştirmek amacıyla uçkurları ellerinde sağa sola koşuşturmaktadırlar!

— Milletvekillerinin tedavi masrafları Hazine'den karşılanacak. —

ÇARŞAMBA :

Adını koyalım

Öğretmenlerle polisler fazla mesai ücreti ve prim verilecektir.

Bugünün deyimiyle bu vaadedilen ödemelere kendilerince bir de isim yakıştırıp seviniyor garipeler: Yan ödeme!

Oysa ne yan ödemeyle, ne düz ödemeye ilgi var. Polisin fakülte den çıkmadığına, öğretmenin sürülmekten bıkmadığına bakılırsa, a çıktıktan verilecek paranın adı kendiliğinden ortaya çıkar: Polise, burs; öğretmene bir adı da «Sülüs» olan parasız yolculukta geçerli makbuz!

PERŞEMBE :

Ters işler

Alkol duvarını aşan kaptanı sızıp kalınca Almanya'dan kalkan 700 tonluk gemi, İsveç'te sağ salım karaya çıkmış.

Şu çileli dünya ne ters olaylara tanık oluyor, değil mi?

Bakıyorsunuz kaptanların sızmasıyla gemiler karayı buluyor; bakıyorsunuz gözü açık yöneticilerin çabalayarak ülkeleri her gün biraz daha batıyor!

Örnek mi?...

Sanırsız Doğu'dan Batı'ya; Kuzeyden Güney'e beş kıtaya şöyle bir göz atmak yeter.

CUMA :

Dün ve bugün

Çatalhöyük'te yapılan kazılar sırasında şehircilik planları da bulunduğunu açıklayan Turizm ve Tanıtma Bakanı, Anadolu kadınının onbin yıl önce ayna kullanıp, ruj sürdüğünü de sözlerine eklemiştir.

Eee, onbin yıl bu, dile kolay! O günden bugüne dünya nimetlerinden az yararlanmamış Anadolu'muzun anası... Onbin yıl önce süslendikten başka derdi yokmuş, çağımızda refahın olacak çift sürdüğü, ırgatlık yaptığı gibi yollardan tezek toplaması da cabası!

CUMARTESİ :

Eksikliğün sembolüyüz

Antalya'da yapılan atletizm seminerine katılan dünya dekatlon rekortmeni Alman hoca, «Atletlerin var ama pistiniz yok» demiştir.

Öyledir beyim, öyledir. Atletlerimiz vardır da, pistimiz yoktur.

Taştımız vardır da, caddemiz yoktur.

Fabrikamız vardır da, işimiz yoktur.

Hattâ hattâ başımız vardır da, aklımız yoktur.

Zira o başın içinde birazcık da akıl fikir olsaydı, dünyanın en fakir ülkeleri arasında olur muyduk bugün?

PAZAR :

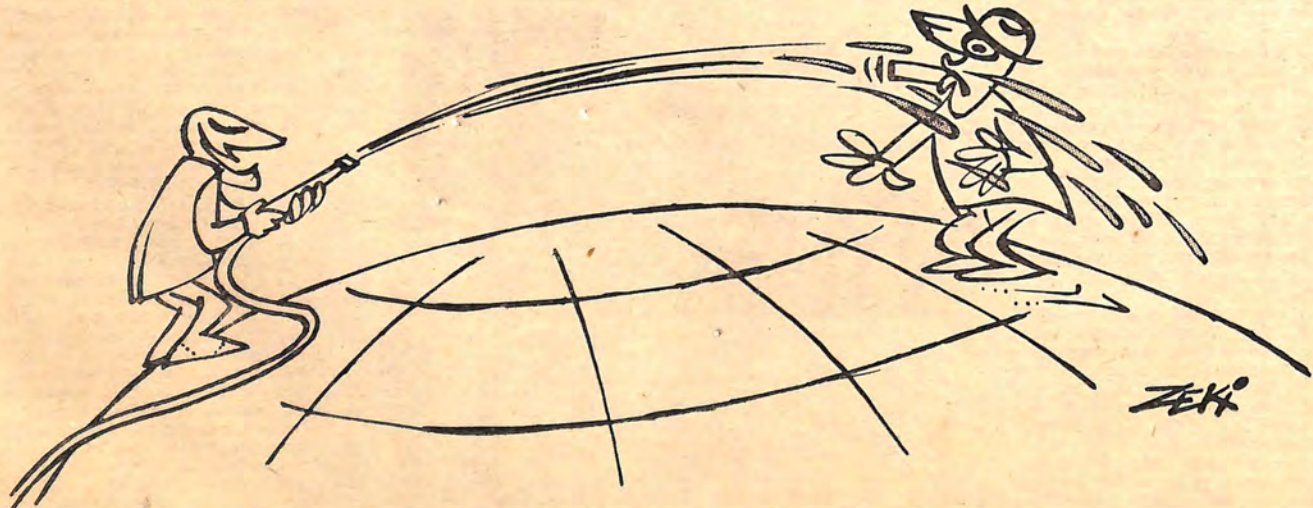
Hizadayız

Dünya bilgileri yeni yeni bulgular peşinde. İşte bunlardan bir kağı:

Japon bilgileri sun'i kan yaptı. Amerika, sun'i et...

Bizdekiyse sun'i hürriyet!

Vedat SAYGEL

— Dünya Sağlık Teşkilâtı sigaraya karşı savaş açtı. —

ŞEKERİ ÖRTA

Muzaffer İZGÜ

— 10 —

Hayri, tekrar masanın altına e-
gildi, tekrar zehir içmiş bir surat-
la kalktı. Portakal dilimi arandı a-
ma bulamadı.

— Sen bakma bana ha, dedi. Ben
ispirtoyanı gafayı buldum mu, da-
ha iyi yatıyorum istihareye... Geçen
sefer de, o zaman sen yokdun, bi
Pirt Zekeriya derler, esgi ahr, tabak
satar, onunla getmişdik... Pirt Ze-
keriya'da iş yok, bi yattı inek, taa
sabahnan kalktı, lan ne gördün
Pirt, yok vallaha ağa, heç bi şey, bi-
zim evde iki dene tavuk var, onun
birini ölmüş gördüm... O zaman:

«Pekiyl eyi oğlum, sen de yattın
şurda, ben de yattım şurda, sen
görmek de, ben nasıl görürüm? De-
mek ki galbine kötü şeyler ge-
tirip öyle uyudun?» dedim.

«Vallaha yok, dedi, heç de deel.»
«Lan, dedim, bu işler çok eyi hü-
sinetli galp isder, bi inancını gay-
bettin mi, dinini gaybetmişin bel-
le...»

Yâni demem şu ki onbaşı, bu iş
essahdan inanç isder. Bi kere ak-
lından da galbinden de heç kötü
kötü şeyler geçirmiyecen. Diyece-
n ki, bu iş olmuş bitmiş, tamam mı?

— Tamam Hayri ağa...

— Ne ağa ya, gübre ağası... Dini-
ne yandığının memleketi, bi ağa e-
demedi bizi getdi. Nice kimseler a-
ğa oldu nice kimseler, sayısam sana
belki bin dene. Daha düne kadar,
güçünde goca yamalık, amma bi ba-
kıyon herif adam olmuş... Nasıl mı
olmuş, onu ne sen bilin, ne ben,
gusura bakmasın amma, ne de yüce
Allahım. Hemen yamalıkları pantolu
çıkartır, İngiliz gıması, arkasında
üç dört dene it, oldu bizimki ağa...

Amma ne ağası belli deel ha... So-
na da bi bakan, barda o, bilmem
nerde o, haa camide de o... Sonam
garagolda da o... Amma hep hak-
lı... Polis ona ismarlar çayı gah-
veyi. Belli ki korkar, bugüne buğün
o bir ağa'dır. Bi gafası pozuldu
mu, polis alır soluğu Gars'da... Lan
nerden de geldi bunlar aklıma be?..

Kel Hayri, dükkânın tahtalarını
bir bir sıralamaya başladı. Son tan-
taya sıra gelince:

— Vallaha ayaz da var ha, dedi.
Biz şurda benim bi esgi battaniye
olacak, onu da alsak eyi ederik...

O, tek tahtalık açıktan içeriye gi-
ren Kel Hayri, masanın altından
eski battaniyeyle beraber, bir de
yassı şişe soktu cebine, ispirto şi-
şesi:

— Ayaza bunun ikisi birebir, yakı
gibi, dedi ve ışığı söndürdü.

— Ver, dedi Arif onbaşı, o batta-
niyeyi bana ver!

Kel Hayri, dükkânın son tahtasını
da yerleştirdi aralığına. Yumruk bü-
tinliğindeki kilidin kolunu, iki
halka arasına sokarak kilitleti...

Yürümeye başladılar. Havada bir
tek bulut yoktu, olasıya açıldı. A-
ma, inceden incede bir ayaz, sanki
yıldızların üstünden uçuşuyor gibiy-
di, göz kırpyordu yıldızlar...

Kel Hayri:

— Benim bildiğim çok şey var!
dedi... Bu işler için, öyle yer bula-
can ki, oraya avrat ayağı deymemiş
olacak. Avrat ayağı deydi mi, ta-
mam, bil ki orda şeytanlar gol ge-
zer. Hem de heç getmezler bir da-
ha, hepsi getse bile, birini nöbetçi
bırakırlar. Onun için olmaz... Yok-
sa ne vardı öyle olsa, ya sizin ev,
ya da bizim ev, vururduk gafaları
yatardık, göreceğimizi gördük.
Bi kere gene o Pirt Zekeriya'yan

getmişdik... Yattık bi köprü altına.
Galbimi bi ferah, bi ferah dut-
muşum ki, deme getsin. Tamam ci-
yorum gendi gendime, yatar yatmaz
ayan beyan her şey ortada... Ulan
sağıma dönerim, yok, soluma dö-
nerim yok, bırak ayan beyanı, gö-
zümeye uyku girmez. Var bu köprü-
nün altında bir hal ama, nedir?

«Lan Pirt, dedim, bişeler gördün
mü lan?»

Belli ki uyuyor inek ve rüyasın-
da gene tavuk horoz görüyor. Bu
işler tavuk horoz hindi görmekten
olmaz ki. Baktım olmayacak, uyan-
dırdım:

«Lan, dedim Pirt, kalk hele.»

«Hı,» dedi, kalktı.

«Lan bişe gördün mü?»

«Gördüm gardeş. İki dene polis

gördüm, beni kovalıyorlardı.»

«Çok eyi görmüşün... Ulan oğlum
var burda bi bozukluk, sen ne der-

sen de bu köprüünün altına avrat a-
yağı deymiş.»

Bana:

«Nerden deyer ki Hayri gardeş?»
dedi.

«Deyer oğlum, elde giran çok, a-
hr gelirler avradı buraya. Sona, du-
tar avradın biri buraya su dökmek
için girer. Ben onu dokuzu bilmem,
deymiş burya avrat ayağı. Ve üz
boşuna burda sayıklıyoruz, hadi
kalk gidek.»

«Peki, benim gördüğüm polisler
n'olacak?» dedi.

«Yakında gomser olacak» dedim,
çiktık köprüünün altından.

Yürüyorlardı boyuna. Arif onbaşı
hiçbir şey sormuyordu. Ayaklarını
Kel Hayri'nin adımlarına uydur-
muş, onun anlatıklarını dinliyordu.
Hattâ biraz da kutsal bir insan gi-
bi görüyordu Kel Hayri'yi. Kendi
kendine, bu kadar derin bilgisiyse

acep niye imam falan olmamış dı,
eskici olmuş diye düşünüyordu.

— Bilyon mu? diyordu. Bana ma-
aş bağlayacak devlet, diyecek ki,
Hayri diyecek, sana işde şu kadar
aylık, şu da senin aylık ispirto is-
tikakin, elinde vesikan, hangi ecza-
neye gidersen get, versinler ispir-
tonu. Sen her gün gez toz, istihare-
ye yat, bu memleketi gurtar. Ta-
mam diyecem ben, her gece bi ya-
tacam, sona sabahleyin emrimdeki
adamlarıma, gazın ulan şurayı di-
yecem... Gazacaklar, baktık yok mu,
varsın olmasın... Hücum, başga ye-
re... Mutlaka orada çıkacak... Ama
bu işler bilyon mu devlet guv-
vetiynen olur. O zaman n'olacak, bu
işden devlet kazançlı çıkacak, do'a-
cak hazinesi. Amma iş, Hayri'yi
şöyle yedirip içirip gezdirmekte...
Yoksa otur ağsama gadar dükkân-
da, yama dur esgileri, millete dev-
lete faydan olamaz ki... Farzetsin
ben de devletin bir askeriyim, be-
ni de beslesin, ondan sona benden
iş isdesin...

Yeni yapılmış köprüyü geçtiler..
Sonra, sola saptılar... Açıga çıktık-
ları için rüzgâr şimdi daha belirgin
olarak yüzlerini yalıyordu. Gerçi A-
rif onbaşı sabahın ayazına yıllar yı-
lı alıştı ama, bu gece yarısı aya-
zı bambaşkaydı. Battaniyeyi kolu-
ğunun altından alarak, sırtına attı.

Kel Hayri:

— Avradına haber verdin mi? di-
ye sordu.

— Yoo, vermedim...

— Ben verdim... Bizimki deli bi-
raz. Deli de deel, zır deli... Benden
ufak ya, kendini bişe belliyor. Hep
öyle der, gözü kör olsun ananın
babamın, beni sana verdiler, der.
Sanki mebusa vereceklermiş gibi.
Fazla da deel ha, onbeş yaş aramız.
Amma işde yokluk... Yokluk oldu
mu, tamam, yaş da baş da hemen
gabak gibi ortaya çıkar. Ben bi zen-
gin olacam, hani arabam falan ola-
cak, toprak da... Şöyle yaylada bi
gonak, Adana'da bi gonak, üç dört
dene hizmetçi... Tamaam, biz o za-
man onsekizinde delanı. O zaman
oturdu da ispirto mu içen? Elbette
rakı içen, hem de Altınbaş... Yen
elli altıdan mezeleri... Tabii genç o-
lun o zaman avradın yanında... Biz
sabahdan ağsama gadar iki büklüm
el gadar, her tarafı sıpır sıpır akan
dükkânın içinde çahş çabala, sona
gece yarısı eve get avradın gönlünü
eyle... E, pekiyl lan, bizim göynü-
müzü kim eylesin? Haksız mıyım
lan onbaşı?

— Hahsın ağa!

— Avrat milleti işde, aklı ermez
ki heç bi şeye... Dutturur bi ağıt,
yok ben genç deel miyim, yok be-
nim hakkım deel mi gocom goca os-
sun... Sanki biz pırasa sapıyık...
Senin avrat da hırslar mı böyle?

— Yoo, dedi Arif onbaşı, benim-
ki yalnız yatmasını bilmez...

— Nasıl? diye sordu Kel Hayri.

— Yatmasını bilmez işde... Eğri

eğri yatar, sabaha gadar ayakları-
nan oramı buramı çiyner...

— Eyi be, heç olmazsa lâfnan ga-
fayı çiyenmiyor ya. Bi de gafanı
dört yandan çiyese, ne halt e-
den?... Duldü bizimki aldığımızda...
Bana, öldü gocası diye yutturdular
ya, sonadan öğrendim, boşanmış...
Anası babası da, bu böyle genç ya-
şında dul gahırsa ilerde başımız na-
mıs belâsı olur demişler, beni göz-
lerine kestirmişler. O zaman be-
nim daha eyi bi dükkânım vardı,
böyle esgi plüsgülynen uğraşmaz, pan-

Erkekler için Platin günler başladı...

Platin

TRAŞ BİÇAKLARI

**YÜZBİNLERCE
ERKEĞE
YÜZBİNLERCE
LİRA
DAĞITIYOR**

Platin traş bıçağının
5 lik plastik ambalajlarında
nakit 1000 liralık
500 liralık, 100 liralık,
50 liralık, 20 liralık,
10 liralık, 5 liralık var.

İSTANBUL ve TRAKYA DAĞITICISI

MEKTA TİCARET A.Ş.

Atatürk Bulvarı - İstanbul Tel : 21 12 03

Ayrıca Platin traş bıçaklarının
5 lik ambalajları içindeki kartonda
PLATIN kelimesini
meydana getiren harfler var.
Bu harflerle
PLATIN kelimesini tamamlayan
5000 lira kazanacak.
Seloфан kaplı ve altın şeritli
PLATIN traş bıçağını
5 li ambalajlarında alın
Traşınız pırıl pırıl
kazanınız bol bol olsun.

(İlâncılık : 1895 — 27)

A K B A B A

Sahibi Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yar-
datıp, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, Sekreter Selâ-
mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Kiodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

tol dikedim... Sona niye bilmem, beğenmez oldular benim diktiğim pantolları... Halbuki bi kere yaptım bişi, bi lácivert gumaşın bi gaverengi kumaşı çatmışım birbirine, iki renkli pantol olmuş... Olur gardaşım, insan hali bu... O gün de teslim edilecek bu pantollar. Amma ben sızmış galmışım dükkânda... Gelmiş bana o işi veren terzi, ağşama teslim edeceği pantola bi bakmış ki, bi bacağı gaverengi, bi bacağı lácivert... Heç habarım bile yok, almış getmiş öteki parçasıyanın beraber... Ondand sona yaymış etrafı beni... Bakdım iş günden güne gıssa, ben de vurdum işi esgiciliğe... Amma hep sebep evdeki Mübeccel'dir... Sen bilmen o Mübeccel'i... Lan onbaşı vallaha dertliyim ha, vallaha çok dertli...

Ârif onbaşı:

— Dertsiz gul yok ki dünyada Hayri ağa, dedi. Allah can verdiğine, hemen bir dert de veriyor Canın bedeli sanki.

— Amma avrat derti başga... Bu dert heç bi şeye benzemez... Zaten anlatılmaz da... Anlatdın mı, tamam, adamı davula gorlar, memleket memleket deel ki. Bilyon mu Allah heç çocuk da vermedi. Çocuk olsa, avrat evde onnan uğraşacak, düştin-meyecek başga şeyler. Amma yok, ben n'apım, gabahat ben de ki... Getdik bi kere çok esgiden doktora, bin lira isderim dedi o zamanın parasıyan. Ben de, gız Mübeccel dedim, bin liraya bi çocuk çok bahalı, haydi iki çocuk olsa neyse, doktor dedi ki, yok dedi, ben onun orasına garışmam, ekiz olur, tek olur aklım ermez, amma ben bin liramı alırım... «Ya ikinci çocuk?» dedim doktora.

«Onu da bilmem» dedi. «Amma ben bi taneyi garanti ederim.»

Ne biliym, belki elde avuçda olsa, bi dene için de feda ederdik bin lırayı amma, yok ki... Hani biraz da pışmanım ha, şindi olsaydı bir oğlum, onbeşinde falan olurdu. Ben altmış olunca, o yirmi yaşında, tam babasının elinden dutacak zamanı. Avrat da böyle dingil gafa olmazdı...

(Devamı var)

(İlançılık: 1850 — 28)

Gurur meselesi!

Doksana merdiven dayamış iki ihtiyar, sokakta karşılaştılar. Biri:

— Nerelerdesin, seni epeydir göremiyorum, dedi.

— Sorma birader, diye diğeri cevap verdi. Onsekiz yaşında bir kıza tecavüz ettiğinden dolayı hapisteydim.

— Nasıl? Olacak şey değil bu... Benim bildiğim, senelerdir ikimiz de hovardalık defterini kapamışızdır...

— Aslında öyle, diye ihtiyar cevap verdi. Ama bir sabah yolda giderken iki delikanlı yakama yapışarak beni hâkimin huzuruna çıkardılar ve: «İşte, komşumuzun kızının ırzına geçen sefil budur» dediler. Hâkim: «Söyledikleri doğru mu?» diye bana sordu. Birden, söylenenler öylesine hoşuma gitti ve gururumu okşadı ki, hâkime hayır diyemedim.

Çapkın

Dolambaçlı konuşmayı sevmeyen dobra bir gençti. Otobüste görüp hoşuna giden güzel bir kızın yanına sokuldu:

— Çok güzelsiniz matmazel, sizinle seve seve başbaşa bir gece geçirmeye hazırım, dedi.

Genç kızın yüzü kıpkırmızı kesildi. Hiddetle:

— Siz beni ne sandınız?... Ben bir sokak yosması değilim!.. diye çıktı.

— Orası muhakkak... dedi delikanlı. Size paradan bahsedene var mı?...

Sutyen

Yaşlı adam, kadın iç çamaşırları satan bir mağazaya girerek, satıcı kıza, sıkgılan bir tavırla:

— Karım için sutyen satın almak istiyorum, dedi. Kendisi rahatsız olduğundan gelememi...

Kız, başını eğdi:

— Buyurun, kaç beden olacak?

— Bilmem, bir şey söylemedi.

Ama en büyük numara olacağına eminim. Kendisi çok şişmandır da...

Tezgâhtar kız sordu:

— Nasıl bir şey istiyorsunuz?

Zarif, sık bir şey mi; yoksa kabakak fakat sağlam bir şey mi?...

— Sağlam olsun da, ne olursa olsun...

— Affedersiniz, eşinizin göğüsleri hakkında biraz bilgim olmalı ki ona göre sutyen vereyim, madamın göğüsleri elna biçiminde mi yoksa armut şeklinde mi?...

Yaşlı adam biraz düşündükten sonra:

— Onlar daha ziyade fil kulağı biçimindedir, dedi.

Bekârlık

Karısı, başka bir şehirde yaşayan anne ve babasını ziyarete gitmişti. Evde yalnız kalan Filip, arkadaşına dert yandı:

— İlk günler evdeki konserve-leri yedim, sonra lokantaya gitmek zorunda kaldım...

— Neden, konserve-ler mi bitti?

Filip içini çekerek:

— Hayır dostum, dedi, temiz tabak kalmadı.

Bir iş adamı, sekreter aradığına dair gazeteye ilân verir. Ertesi gün aldığı cevaplar arasında, son derece güzel bir kız resmi ile birlikte şöyle bir mektup bulur:

«Yeni çekilmiş bir fotoğrafım yok ama, size kızımın resmini gönderiyorum. İki su damlası gibi birbirimize benzeriz!»

Mahkûm

Hapishanede, gardiyan hiddetle mahkûma:

— Bana her gün aynı soruyu sormanıza lüzum yok, dedi. 1983 olduğunda size bildiririm, hiç merak etmeyin!

— Hadi hadi, uyur gibi numara yapma... Yemekte bana ne vaadettiğini unutmadım!...

Yazısız

Doğrusu

Parkta yanyana oturan iki kişi şuradan buradan konuşuyorlardı. Yaşlı olanı sordu:

— Sizce geceleyn uyurken pencereleri açık mı bırakmak daha iyi, yoksa kapalı mı?...

— Açık...

— Ben de aynı fikirdeyim... Muhakkak ki siz bir doktorsunuz...

— Hayır, ben bir gece hırslıyım...

Suçsuz!

Hâkim suçluya:

— Şaşılacak şey, dedi. Geçen celsede anlattıkların bugünkü söylediklerinin tamamıyla aksidir: Suçlu olduğunı itiraf ettiğin halde bugün «hayır ben suçsuzum!» diyorsun.

Suçlu, avukatını göstererek cevap verdi:

— Evet, öyle idi ama, avukatım şimdi beni suçsuz olduğuna inandırmış bulunuyor!

Sekreter

Yalancı

Bir ziyafet sonunda, herkes başından geçen bir olayı anlatıyordu. Sıra Marius'a gelince, konuşmak için ağzını henüz açmıştı ki, yanında oturan Titin:

— Yalan, dedi.

— Fakat, daha bir şey söylemedim ki!

— Öyle. Ama söyleyeceksin.

Doktor!

Doktor, hastasını muayene ettikten sonra:

— Bilhassa, hiç sigara içmeyeceksiniz, dedi.

— Fakat ben zaten sigara içmem! dedi hasta.

— İçki de içmeyeceksiniz, diye doktor devam etti.

— Hayatta ağzıma bir damla dahi içki koymuş değilim.

— Şarap da içmeyeceksiniz.

— Sudan başka bir şey içmek âdetim değildir.

— İyi, dedi doktor. Patates kızartmasını sever misiniz?

— Oh, evet doktor! Patates kızartmasına bayılırım.

O zaman doktor birdenbire ciddileşerek başını salladı:

— Sizi patates kızartması yemekten kesin olarak men ediyorum, dedi.

— ALLA ... H ... RI ... ZA ... ZA ... ZA ... SI ... ii ... ii ...
ŞİN ... Bİ ... ii ... İR ... SA ... SA ... SADAKA ... VE ...
... VE ... VERİN !..

Dünya kar'ka- tür'ler!

— YOK CANIM, NE DÜDÜKLÜ TENCERESİ ...
MÜDÜR BEYİN İŞLİĞİ !..

YAZISIZ

— MADENKİ BÜTÜN TEHLİKELERE KARŞI SİĞOR-
TALISINIZ, KORKACAK BİR ŞEY YOK !..

Eyvah! Kocam!

SEN MİSİN KOCACIĞIM ?.. HA-
LA ARJANTİNDE MİSİN ?.. AMA
NE TUHAF ŞEĞİN ÇOK
YAKINDAN GELİYOR !..

DUR, BEN DE SANA UNU
TAMİYACAGIN BİR HATİRA
VEREYİM ... HADİ KALK
AYAĞA !..

SÖYLE BAKALIM ...
KIRK KATIR MI İSTERSİN,
KIRK SATIR MI ?..

DUR AYOL, GECENİN BU
SAATİNDE KOMŞULARI
UYANDIRACAKSIN ..

BU KADAR SİNİRLENME-
YİN CANIM ... HAYATTA EN
ÖNEMLİ ŞEY
SAĞLIK TİR ...

ŞEY .. BU YUN .. KAÇINCI
KATA ÇIKACAKSINIZ ?..

KORİDORDA AYNI ADAM
VAR AMA, YÜZÜ DE
HIÇ GÜLMÜYOR !..

BU GERİYİ ÇİZEBİLMEK
İÇİN EVLİ BİR KADINI TANİ-
MAK İSTEDİM ... SONUÇU
GÖRÜYORSUNUZ İŞTE

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

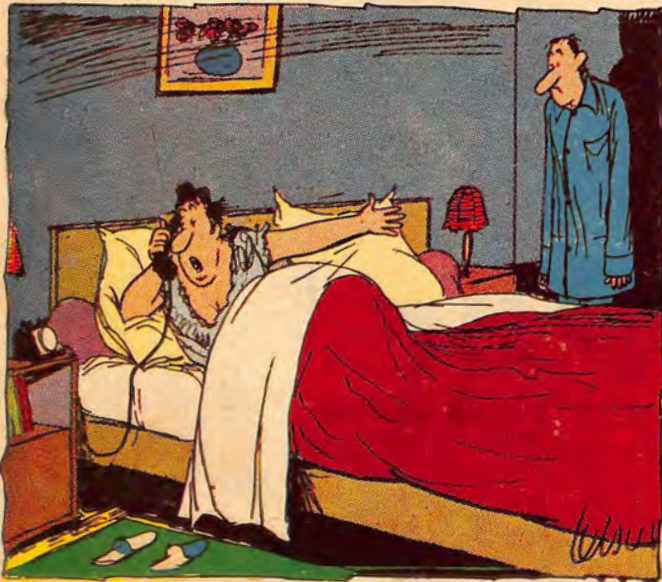
AKBANK

(Ak. : 29)

AKHAK

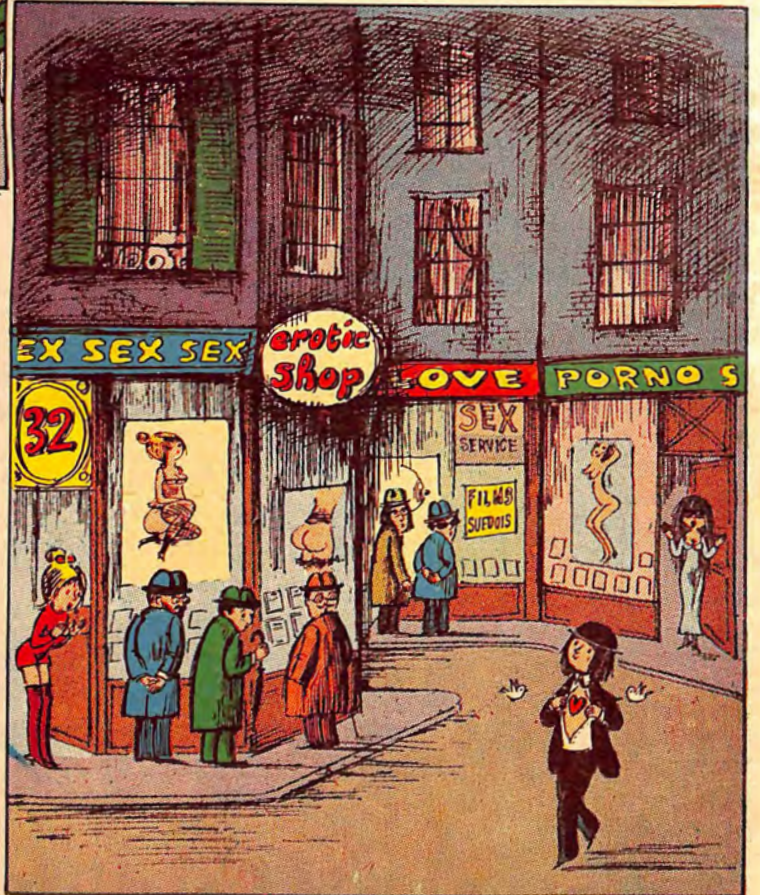
— O KADAR BEĞENİYORLAR Kİ SERGİMİ ... GİREN
BİR DAHA ÇIKMIYOR !..

— ŞABAN DA KİM ? BENİM ZATEN BİR ŞABANIM
VAR !.

— MÜJDE ŞEKERİM , YENİ İŞİME BAŞLADIM .. TAM
BİR ANLAŞMA HALİNDEYİZ !..

" BENİM DE KALBİM VAR ..
BEN DE İNSANIM .. "